

універсум

Талант — це праця, знання — це сила

www.zu.edu.ua

facebook.com/zu.edu.ua

t.me/zueduua

№ 8 (207) жовтень 2025 року // щомісячна студентсько-викладацька газета Житомирського державного університету імені Івана Франка

Розповсюдження безкоштовне

Universitatis saeculum! Vivat academia! Vivant professores! ЖДУ імені Івана Франка – 106 років

Дорогі студенти, викладачі, аспіранти, ліцеїсти, випускники, друзі та партнери Житомирського державного університету імені Івана Франка!

Сьогодні – наш великий день! **106 років** тому розпочалася історія, що об'єднала покоління людей, закоханих у знання, науку та Україну. Історія, що продовжується завдяки вам – тим, хто творить її щодня!

Житомирський державний університет імені Івана Франка – це не просто заклад освіти. Це світло розуму й свободи, осередок інтелектуальної сили й духовної стійкості. Ми долаємо виклики, зростаємо, розвиваємося – і разом будемо майбутнє України.

Попри всі труднощі воєнного часу, університет залишається на передовій освітнього та наукового фронту, підтримуючи армію знаннями, волонтерством, добром і людяністю.

Дякую кожному, хто щодня наповнює нашу спільноту сенсом і життям:
викладачам – за відданість і мудрість,
студентам – за вибір, енергію, ініціативність і віру,
випускникам – за гордість, яку ми відчуваємо, спостерігаючи ваші досягнення,
усім, хто служить Україні, – за мужність і честь.

Схиляємо голови перед нашими Героями, які віддали життя за свободу і майбутнє нашої держави.

Нехай франківський дух єдності, науки й людяності завжди буде нашим компасом! Бажаю кожному – внутрішнього світла, мудрості, віри у свої сили й у перемогу!

Нехай наш університет і далі зростає, надихає, відкриває нові горизонти, лишаючись місцем, де хочеться бути й творити!

**3 Днем народження, наша Alma Mater!
Завжди ваша – Галина Киричук**

2025

**Освіта,
що змінює
Життя**

ЖДУ імені Івана Франка – 106 років історії, натхнення і любові до життя!

Житомирський державний університет імені Івана Франка – це більше, ніж освітній заклад. Це місце, де живуть на повні груди, де сміються і плачуть, допомагають і підтримують, разом навчаються і навчають. Тут кожен – важливий, кожного бачать, чують і цінують.

16 жовтня, у день заснування нашого університету, франківська родина зібралася на святковий концерт – теплий, щирий, сповнений вдячності та любові.

Із проникливим словом до франківців звернулася перша проректорка Наталія Бовсуновська. Її привітання стало справжнім посланням серця – зі словами глибокої вдячності всім, хто щодня творить університет, і побажаннями ніжності, підтримки та любові, які наповнюють життя сенсом.

Ці слова лунали не лише зі сцени – вони відгукувалися в серцях кожного франківця, бо ЖДУ імені Івана Франка – це передусім люди: щирі, талановиті, небайдужі. І саме завдяки їм уже понад століття університет залишається місцем, де цінують людину, плекання знань і талантів, де енергія взаємин.

Святковий день наповнився піснями – від пронизливо болючих, що нагадують про нашу реальність, до ніжної класики, що торкається душі. На сцені поруч з метрами університету виступали наймолодші франківці – щирі, талановиті, справжні. Святкова програма поєднала витонченість хореографії та силу воркауту, спокій мелодії та енергію руху – усе те, з чого складається життя нашого університету.

106 років — це не просто дата. Це історія людей, які творять тепло, знання, силу й натхнення ЖДУ імені Івана Франка. Це місце, де завжди хочеться бути. Де тебе розуміють. Де ти – вдома!

<https://www.facebook.com/photo/?fbid=1403410351791612&set=pcb.1403421065123874>
<https://www.facebook.com/reel/1354560599376551/>

**Шановні колеги, студенти, випускники!
Щиро вітаю з Днем учителя!**

Житомирський державний університет імені Івана Франка має багату й успішну історію підготовки вчителів, яка триває вже понад століття. В його стінах пройшли становлення тисячі педагогів, які сьогодні творять освітню й культурну історію нашої країни та гідно представляють її у світі. Вони продовжують тяглість славетної університетської традиції — нести світло знань, людяності й мудрості.

У становленні кожного з нас особливе й чільне місце належить учителям і наставникам. Саме вони відкривають шлях до знань, допомагають знаходити себе, формують характер і світогляд. Їхній приклад, підтримка й віра надихають та залишаються з нами на все життя.

Сьогодні професія вчителя потребує не лише глибоких знань і любові до своєї справи, а й готовності йти в ногу з часом. Виклики сучасності вимагають від освітян відкритості до інновацій, уміння впроваджувати новітні технології в освітній процес і водночас зберігати головне — живе слово, тепло серця й щирі турботи про кожного учня.

Дорогі вчителі та майбутні педагоги! Дякую вам за відданість професії, за щоденну працю, яка формує нове покоління українців — свідомих, сміливих і творчих. Ви — гордість нашого університету, невід'ємна частина його історії та творці його майбутнього.

Бажаю вам миру й добробуту, натхнення і сил, вдячних учнів та глибокої впевненості у значущості вашої місії.

Завжди ваша – Галина Киричук

Освіта,
що змінює
Життя

1 жовтня ми відзначаємо важливі та символічні свята: День захисників і захисниць України, День українського козацтва та свято Покрови Пресвятої Богородиці.

Вшанування цих свят є виявом нашої глибокої поваги та вдячності до тих, хто стояв на захисті рідної землі століття тому, і тим, хто сьогодні мужньо боронить наш суверенітет. Від героїчних козаків минулого до воїнів-сучасників, які віддають свої сили та життя заради миру та свободи України.

Покрова Пресвятої Богородиці — це свято, що нагадує нам про силу молитви та небесну опіку. Нехай Божо Матір зігриває серця наших воїнів і їхніх родин, оберігає кожного з нас і всю Україну, даруючи мир, надію та віру у світле майбутнє.

Вітаю всіх із цими святами! Нехай наша єдність, мужність та віра в перемогу ведуть нас до світлого майбутнього. Слава Україні! Героям слава!

3 повагою — ректор Житомирського державного університету імені Івана Франка Галина Киричук

**ДЕНЬ ЗАХИСНИКІВ І
ЗАХИСНИЦЬ УКРАЇНИ
1 ЖОВТНЯ**

Відзнаки колег

На жовтневому засіданні Вченої ради було розглянуто важливі питання освітнього процесу, наукової діяльності та кадрового розвитку. Окремою урочистою частиною засідання стало вшанування ювілярів місяця.

За бездоганну сумлінну працю, високий професіоналізм, зразкове виконання службових обов'язків та з нагоди ювілею **Почесними грамотами університету було нагороджено:**

Світлану ВІТВИЦЬКУ – доктора педагогічних наук, професора, професора кафедри професійно-педагогічної, спеціальної освіти, андрагогіки та управління;

Ольгу ЦАРУК – прибиральницю службових приміщень гуртожитку №3;
Євгена СЕВОСТЬЯНОВА – доктора фізико-математичних наук, професора, завідувача кафедри математичного аналізу, бізнес-аналізу та статистики;
Анну ЧЕРНИШОВУ – кандидата педагогічних наук, доцента, завідувача кафедри мистецької освіти.

Щиро вітаємо усіх нагороджених! Дякуємо за вагомий внесок у розвиток університету, науки та освіти. Бажаємо подальших професійних успіхів, натхнення та нових звершень!

Відділ кадрів, пресслужба університету

Віцеспікерка Верховної Ради з візитом у ЖДУ

Житомирський державний університет імені Івана Франка став майданчиком для знакової події — 1 жовтня Олена Кондратюк, віцеспікерка Верховна Рада України, відвідала університет.

Її візит зібрав у стінах університету студентську молодь, викладачів і науковців, аби у відкритому діалозі поговорити про найважливіше — про освіту, цінності та місію молодого покоління у XXI столітті. Разом із пані Кондратюк участь у зустрічі взяв і народний депутат України Арсеній Пушкаренко.

У межах візиту відбулася зустріч Олени Кондратюк із ректоркою ЖДУ імені Івана Франка, професоркою Галиною Киричук. Сторони обговорили актуальні виклики для української освіти та роль університетів у формуванні кадрового й інтелектуального потенціалу держави.

Атмосфера розмови з франківцями була невимушеною й, водночас, глибокою. Пані Олена підкреслила: «Держава без цінностей може існувати, але не перемогти». Вона поділилася орієнтирами, що визначають життєвий шлях, і наголосила: цінності українців — свобода, гідність, взаємоповага, цінність людського життя — є фундаментом державності.

Окремо йшлося про роль освіти у повоєнній Україні. Наводячи приклади Німеччини та Японії, які після катастроф змогли відродитися завдяки освітньому потенціалу, Олена Кондратюк наголосила: «Освіта — це фундамент сильної держави».

Вона формує кадри, інноваторів, лідерів. Молодь — двигун революційних змін».

Поради, які пролунали від пані віцеспікерки, стали справжнім дороговказом для молоді: мріяти й вірити у власні сили, працювати наполегливо, вміти будувати комунікації, виходити за межі комфорту й не боятися помилятися.

Візит Олени Кондратюк до ЖДУ імені Івана Франка виходить за рамки пересічної події. Це приклад того, як університет перетворюється на інтелектуальний майданчик для

обговорення стратегічних питань розвитку країни. Це підтвердження того, що університетська освіта не відокремлена від суспільства, а інтегрована в найважливіші процеси державотворення.

Пресслужба університету

Фотозвіт за посиланням:
<https://www.facebook.com/photo/?fbid=1388178676648113&set=pcb.1388177143314933>

Відео за посиланням: <https://www.facebook.com/reel/734498179641524>

Всеукраїнська конференція у Житомирі

Ректорка ЖДУ імені Івана Франка Галина Киричук та проректор з навчально-методичної та виховної роботи Володимир Чумак взяли участь у Всеукраїнській конференції «Університетський простір: візії майбутнього», організованій Національним агентством із забезпечення якості вищої освіти. Відбувався захід на базі Державного університету «Житомирська політехніка». Подія об'єднала майже сотню учасників з усієї України, серед яких ректори та проректори близько 15 провідних університетів, а також представники державної, обласної та місцевої влади.

Конференція була присвячена обговоренню чотирьох ключових вимірів університетського простору: доступності; функціональної естетики та айдентики; цифровізації; безпеки.

Кожна панель стала платформою для обміну досвідом, презентації інноваційних рішень та обговорення найактуальніших викликів у сфері вищої освіти.

Пані Галина модерувала панель «Університетський простір: доступність». У дискусії взяли участь Анатолій Мельниченко (ректор Національного технічного університету України «Київський політехнічний інститут імені Ігоря Сікорського»), Оксана Десятнюк (ректорка Західноукраїнського національного університету) та Олександр Яковлев (ректор Київської муніципальної академії

естрадного та циркового мистецтв).

Панель присвятили комплексному підходу до забезпечення доступності у вищих навчальних закладах. Учасники продемонстрували конкретні приклади організації доступного навчального середовища, зокрема: створення безбар'єрного фізичного простору та інтеграцію цифрових технологій, які полегшують навчання та комунікацію.

Серед ключових висновків дискусії – доступність у сучасному університеті не обмежується лише фізичними умовами. Вона є багатовимірною: включає академічну, соціальну, інформаційну та психологічну складові. Лише поєднання всіх цих аспектів забезпечує справжню рівність можливостей для всіх студентів, сприяє їхній академічній успішності та

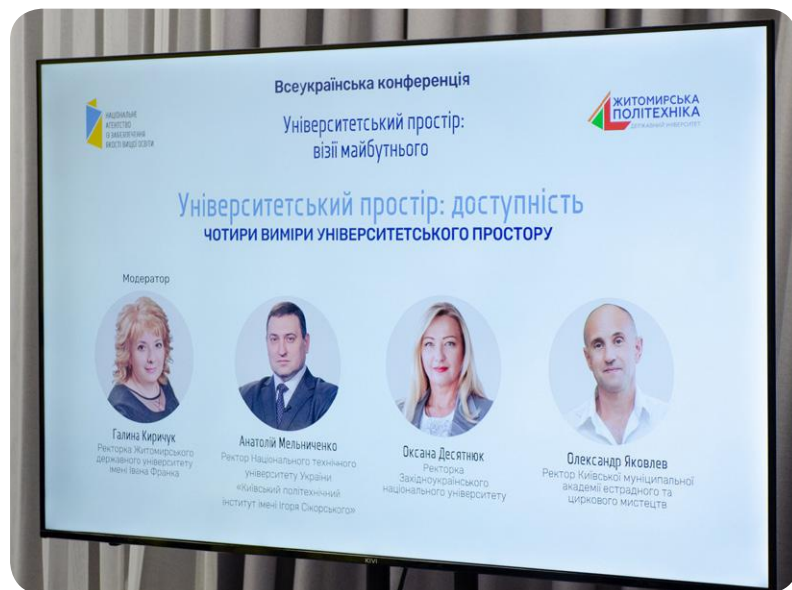
соціальної інтеграції.

Конференція «Університетський простір: візії майбутнього» стала важливою платформою для обміну передовим досвідом, напрацювань та ідей, що допомагають українським університетам адаптуватися до викликів сучасності та формувати відкритий, доступний і технологічно розвинений освітній простір в умовах війни та повоєнний час.

Пресслужба університету

Фотозвіт за посиланням:
<https://www.facebook.com/photo/?fbid=1389185156547465&set=pcb.1389195146546466>

Відео за посиланням:
<https://www.facebook.com/reel/1535436017482179>

Роль університету у контексті суспільних трансформацій

Надихаюча подія, сповнена нових знань та потужного нетворкінгу, відбулася у Києві! Команда нашого університету взяла участь у першому модулі Програми професійного розвитку академічних менеджерів. Ця унікальна ініціатива Міністерства освіти і науки України була реалізована British Council Ukraine в рамках масштабного проєкту World Bank «UIHERP – Ukraine Improving Higher Education for Results Project» та зібрала лідерів української вищої освіти.

На базі Маріупольського державного університету, який тимчасово розмістився у Києві, з 14 по 17 жовтня проходив Модуль 1 під назвою «Роль університету у контексті суспільних трансформацій». Енергійна координаторка локації, в.о. ректора МДУ, кандидат економічних наук, доцент Тетяна Маренко створила атмосферу гостинності та професійного зростання.

Команда ЖДУ, до якої увійшли Галина Киричук, Вікторія Жуковська, Володимир Чумак, Олексій Башманівський, Світлана Постова, Олена Анічкіна та Андрій Лайчук, занурилася у насичену програму, що кидала виклик усталеним поглядам.

Модуль розпочався з потужного виступу лідера команди експертів, академіка НАПН України Світлани Калашнікової. Вона окреслила головні тренди розвитку вищої освіти, запалюючи учасників розумінням необхідності глибоких змін.

Протягом наступних днів фокус змістився на ключові аспекти Третньої місії університету – його суспільного служіння. Серед спікерів: - Ганна Мартинюк, доцентка, — про взаємодію з роботодавцями та дуальну освіту; - Олена Оржель, докторка наук з державного управління, — про громадський університет і активну інтеграцію у життя громади;

- Валерія Міляєва, професорка, — про нетворкінг і розвиток людського потенціалу в умовах викликів.

Кульмінацією стало емоційне занурення у тему суспільного служіння під час неординарної сесії з проректором Київської школи економіки Миколою Трегубом. А доцент Анастасія Трофименко розкрила секрети ефективної взаємодії та комунікації з громадою.

Завершальний день був присвячений практичним навичкам, які координували Анастасія Трофименко та Дарія Щеглюк (КНУ імені Тараса Шевченка).

Справжнім професійним діалогом стала дискусія із заступником

Міністра освіти і науки України Миколою Трофименком, а також зустріч із ректором Дніпровської політехніки Олександром Азюковським, який поділився своїм баченням розвитку вищої освіти.

Команда ЖДУ повернулася, сповнена ентузіазму, новими знаннями та рішучістю застосувати отриманий досвід, щоб наш університет став справжнім рушієм суспільних трансформацій!

Пресслужба університету

Фотозвіт за посиланням:
<https://www.facebook.com/photo/?fbid=1409764307822883&set=pcb.1409770111155636>

Кращі вчителі Житомира працюють у Науковому ліцеї ЖДУ імені Івана Франка

До Дня працівників освіти України Житомирська міська рада урочисто вшанувала педагогів міста. Серед нагороджених – учителі Наукового ліцею ЖДУ імені Івана Франка, які підготували учнів до найвищих результатів у навчанні та наукових конкурсах.

Цьогоріч п'ятеро учнів Наукового ліцею отримали 6 максимальних результатів у 200 балів на Національному мультипредметному тестуванні. Чимала заслуга у підготовці належить їхнім вчителям, які отримали відзнаки міської ради:

- **Олександрів Сарані** – вчителю математики, доценту кафедри математичного аналізу, бізнес-аналізу та статистики;

- **Галині Гримашевич** – вчительці української мови, доцентці кафедри української мови та методики її навчання;

- **Наталії Янчук** – вчительці української мови;

- **Ользі Левченко** – вчительці англійської мови;

- **Лідії Федоровій** – вчительці англійської мови.

Окремо відзначено педагогів, чиї учні стали переможцями III етапу Всеукраїнського конкурсу-захисту науково-дослідницьких робіт Малої

академії наук:

- **Наталію Дяченко** – вчительку української мови, доцентку кафедри української мови та методики її навчання;

- **Юлію Лісову** – вчительку французької мови, доцентку кафедри міжкультурної комунікації та іншомовної освіти.

Особлива подяка франківцям, які займаються гуртковою роботою від Житомирського міського центру науково-технічної творчості учнів:

- **Марії Андрощук** – керівниці гуртка з математики, лаборантці кафедри математичного аналізу, бізнес-аналізу та статистики;

- **Андрію Таргонському** – керівникові гуртка з математики, доценту кафедри математичного аналізу, бізнес-аналізу та статистики;

- **Дмитрові Степанчикову** – керівникові гуртка з фізики, доценту кафедри фізики та методики її навчання;

- **Олександрів Довгоп'ятому** – керівникові гуртка з математики, асистенту кафедри математичного аналізу, бізнес-аналізу та статистики;

- **Сергію Жуковському** – керівникові гуртка з олімпіадного програмування, доценту кафедри комп'ютерних наук та інформаційних технологій;

- **Артему Жарчинському** – керівникові гуртка з математики, студенту фізико-математичного факультету.

Вітаємо франківців із заслуженим визнанням! Завдяки їхній праці учні Наукового ліцею не лише досягають високих результатів, а й прославляють Житомирський державний університет імені Івана Франка.

Пресслужба університету

Фотозвіт за посиланням:
<https://www.facebook.com/photo/?fbid=809830244764423&set=pcb.809833804764067>

Проект «Повертаємо в Україну культурну спадщину»

У ННІ філології та журналістики в останній день вересня презентували унікальний проект «Повертаємо в Україну культурну спадщину». Інститут став майданчиком для знайомства з ініціативою, яка має надзвичайне значення для науки й культури України.

Кафедра української мови та методики її навчання організувала презентацію цього проекту – масштабної роботи, що об'єднала науковців, видавців і студентську молодь задля збереження й відродження національної пам'яті.

Зустріч відбулася у змішаному форматі, що дозволило долучитися як студентам і викладачам ННІ філології та журналістики, так і слухачам із різних куточків України.

Проект має на меті:

- видання факсимільних копій давніх українських рукописних книг, які нині перебувають за межами держави;

- створення електронної бази даних українських рукописів XI–XVI століть.

Реалізація проекту відкриває нові можливості для досліджень, робить унікальні пам'ятки доступними для науковців і студентів та повертає важливі артефакти у культурний простір України.

Ініціаторка проекту, директорка видавництва «Горобець» Ганна Горобець наголосила: «Збереження давніх рукописів – це не лише справа науки, а й питання нашої ідентичності».

Про сучасні підходи до популяризації культурних проектів розповіла Олена Башкатова, PR-менеджер видавництва.

Своїм баченням значення

рукописної спадщини поділилися відомі науковці:

- **Віктор Мойсієнко** – доктор філологічних наук, член-кореспондент НАН України, професор ЖДУ імені Івана Франка, старший лейтенант ЗСУ, який підкреслив цінність автентичних джерел для розуміння витоків української культури й мови;

- **Юрій Пшеничний** – кандидат історичних наук, завідувач відділу історії Державного історико-культурного заповідника м. Дубна, котрий окреслив перспективи наукових досліджень рукописної спадщини.

Участь у заході взяли студенти, що вивчають філологію, журналістику,

видавничу справу, викладачі кафедр інституту та всі небаїдуші до теми збереження української культури.

Такі зустрічі доводять: Житомирський державний університет імені Івана Франка – це простір, де формується наукова думка, зростає молоде покоління дослідників і підтримуються ініціативи, що зміцнюють національну ідентичність і культурну спадщину України.

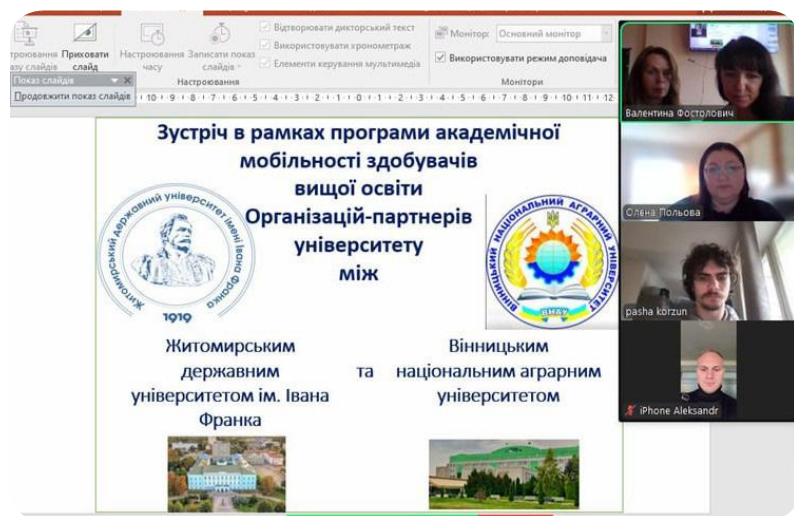
Пресслужба університету

Фотозвіт за посиланням:
<https://www.facebook.com/photo/?fbid=1388859123246735&set=pcb.1388864856579495>

Академічна мобільність як простір для розвитку

У рамках реалізації програми академічної мобільності здобувачів вищої освіти між організаціями-партнерами 13 жовтня відбулася робоча зустріч представників Житомирського державного університету імені Івана Франка та Вінницького національного аграрного університету.

Участь у зустрічі взяли:

• гарантка освітньої програми «Готельно-ресторанний бізнес» спеціальності J2 «Готельно-ресторанна справа та кейтеринг» ЖДУ імені Івана Франка, докторка економічних наук, професорка кафедри економіки, менеджменту, маркетингу та готельно-ресторанної справи **Валентина Фостолович**;

• гарантка освітньої програми «Готельно-ресторанна справа» другого (магістерського) рівня вищої освіти Вінницького національного аграрного університету, докторка економічних наук, професорка кафедри бізнесу та сфери обслуговування **Олена Польова**.

Відповідно до Закону України «Про вищу освіту» та «Положення про порядок реалізації права на академічну мобільність», а також на підставі договору про співпрацю між ЖДУ імені Івана Франка та ВНАУ від 6 травня 2025 року, розпочато реалізацію спільної програми академічної мобільності здобувачів другого (магістерського) рівня вищої освіти.

З метою поглиблення інтернаціоналізації освітнього процесу, підвищення якості підготовки фахівців і розвитку партнерських зв'язків між університетами до навчання в Житомирському державному університеті імені Івана Франка з 1 жовтня до 28 листопада 2025 року тимчасово зараховані здобувачі ВНАУ для вивчення освітньої компоненти «Revenue-менеджмент» Олександр Плахотний та Олександр Шекетер (ОП «Готельно-ресторанна справа», спеціальність 241 «Готельно-ресторанна справа», денна форма навчання).

У свою чергу, учасниками програми академічної мобільності на базі Вінницького національного аграрного університету стали здобувачі другого (магістерського) рівня освітньо-професійної програми «Готельно-ресторанний бізнес» спеціальності J2 «Готельно-ресторанна справа та кейтеринг» Житомирського державного університету імені Івана Франка Павло Корзун та Світлана Кіянова (перший курс, другий рівень вищої освіти, дисципліна «Revenue-менеджмент»).

Активна співпраця між університетами сприятиме не лише обміну академічним досвідом і підвищенню якості освітнього процесу, а й формуванню нових можливостей для професійного зростання здобувачів освіти.

Пресслужба університету

День дошкілля

До святкування Дня дошкілля здобувачі спеціальності «Дошкільна освіта» організували яскравий та енергійний флешмоб під гаслом: «Рух — це життя, а життя — це рух»! На подвір'ї навчально-лабораторного корпусу № 4 вони влаштували руханку на одній з перерв.

Майбутні педагоги не лише продемонстрували чудову фізичну активність, а й показали приклад, як важливо прищеплювати дітям любов до руху, спорту та здорового способу життя вже з наймолодшого віку.

Наступного дня, 30 вересня, в ННІ педагогіки панувала справжня святкова атмосфера — відбулися урочистості з нагоди Дня дошкілля!

Студенти підготували яскраву програму: співали пісні, танцювали,

жартівливо перевтілювалися в улюблених персонажів та інсценізували кумедні епізоди з життя вихователів ЗДО й студентського повсякдення.

Особливим акцентом заходу стало вручення грамот найактивнішим здобувачам освіти директоркою ННІ педагогіки Валентиною Танською.

Щиро дякуємо всім учасникам за

креативність, щирість та позитивні емоції, якими вони наповнили цей день. Разом ми творимо незабутні традиції нашого університету!

Пресслужба університету

Фотозвіт за посиланням:

<https://www.facebook.com/photo/?fbid=1387858063346841&set=p>

[cb.1387859790013335](https://www.facebook.com/photo/?fbid=1385942560205058&set=p)

<https://www.facebook.com/photo/?fbid=1385942560205058&set=p>

Відео за посиланням:

<https://www.facebook.com/100063679804573/videos/pcb.1385944720204842/2288541574911326>

Стипендіати Верховної Ради України

Троє студентів ЖДУ імені Івана Франка стали стипендіатами Верховної Ради України згідно з наказом МОН №1236 від 12 вересня 2025 року. Ця престижна відзнака — свідчення високих результатів у навчанні, наукових дослідженнях, громадській та культурній діяльності.

Наші стипендіати:

Олена Пасічник — студентка факультету історії, права та публічного управління, спеціальність «Середня освіта (Історія)». Активна, цілеспрямована та творча. Її наукові інтереси зосереджені на дослідженні новітньої історії України: політика більшовицького тоталітарного режиму, проблематика Голодомору та Великого терору. Олена — учасниця численних конференцій і авторка публікацій, які поєднують академічну глибину та суспільну актуальність.

Вікторія Свинарчук — студентка фізико-математичного факультету, спеціальність «Середня освіта (Інформатика)». Відзначається ґрунтовними знаннями, аналітичним мисленням та науковою допитливістю. Переможниця Всеукраїнського конкурсу студентських наукових робіт з методики викладання фізико-математичних дисциплін. Вікторія сміливо впроваджує інноваційні підходи в освіті й впевнено рухається до професійних вершин.

Володимир Велівецький — студент III курсу ННІ педагогіки, спеціальність «Дошкільна освіта». Відповідальний, творчий та ініціативний. Учасник міжнародних конференцій, активний у наукових і творчих проєктах, волонтер. Особливу увагу приділяє інноваційним методикам розвитку мистецько-творчої діяльності дітей дошкільного віку.

Ця почесна стипендія — підтвердження високого рівня підготовки студентів ЖДУ імені Івана Франка та визнання досягнень нашої молоді наукової еліти.

Редакція спрямувала до стипендіатів кореспондентів, щоб поговорити з ними та прояснити деякі питання.

– На якій спеціальності Ви навчаєтесь та ким плануєте стати після завершення навчання?

О.П.: – Я навчаюся на факультеті історії, приватного і публічного управління, спеціальність — середня освіта (історія). Після закінчення планую працювати вчителем історії.

В.С.: – СО «Інформатика», по закінченню буду вчителькою інформатики.

В.В.: – Навчаюсь я на спеціальності 012 «Дошкільна освіта», після завершення навчання планую продовжити навчання в магістратурі для того, щоб поглибити знання в даній сфері.

– Наскільки складно було вийти на такий високий рівень навчання, щоб отримати стипендію Верховної Ради?

О.П.: – Якщо є мотивація та любов до своєї справи — все можливо. Я мала високий рейтинг (95–96 балів), але головне — наполегливість і віра у себе.

В.С.: – Досягти такого рівня було непросто. Потрібно було постійно працювати над собою, вчитися планувати час і не відкладати навчання «на потім». Важливо не просто вчити матеріал, а й розуміти його, уміти застосовувати на практиці. Звісно, були моменти втоми, але мотивація досягти мети завжди переважала.

В.В.: – Це було непросто. Часто доводилося витрачати більше часу на підготовку, ніж звичайно, щоб відчувати впевненість у своїх результатах.

– Що Ви вважаєте ключовим фактором у досягненні цього успіху?

ВІКТОРІЯ СВИНАРЧУК

О.П.: – Викладачі. Вони завжди підтримують і допомагають. Їхнє ставлення надихає й мотивує не зупинятися.

В.С.: – Систематичність: регулярна підготовка, бажання знати більше. Саме це допомогло досягти успіху. Важливу роль також відіграла підтримка викладачів, які мотивували розвиватися далі.

В.В.: – Найважливіше — систематичність і дисципліна. Також велику роль відіграє мотивація — розуміння, для чого ти це робиш.

– Чи брали Ви участь у позанавчальних наукових активностях? Як це допомогло Вам?

О.П.: – Так. Ми організовуємо волонтерські заходи, збираємо кошти, проводимо студентські зустрічі. Також я беру участь у краєзнавчих проєктах — публікую статті, працюю з історичними джерелами.

В.С.: – Так, я брала участь у конкурсах студентських робіт. Це не лише розширює кругозір, а й вчить виступати публічно, аналізувати інформацію, працювати з науковими джерелами інформації.

В.В.: – Так, я брав участь у конференціях, студентських наукових гуртках. Це розширило мій кругозір, навчило працювати з додатковими джерелами інформації.

– Чи опрацьовуєте Ви самостійно додатковий матеріал з предметів або ж Вам вистачає матеріалу, що дають викладачі?

О.П.: – Так, завжди. Історія — це наука, де важливо працювати з багатьма джерелами, аби бачити ширшу картину подій.

В.С.: – Викладачі нашого університету дають чудову базу.

В.В.: – Викладачі дають достатньо матеріалу, але іноді можу знайти і почитати додаткову літературу.

– Чи виникали ситуації, коли потрібно було жертвувати чимось заради навчання?

О.П.: – Найчастіше — вільним часом. Іноді доводиться одразу після занять братися за нові завдання. Але це частина студентського життя.

ОЛЕНА ПАСІЧНИК

В.С.: – Ні.

В.В.: – Так, іноді доводилося відмовлятися від зустрічей з друзями чи відпочинку, щоб підготуватися до важливих контрольних. Але я намагався зберегти баланс і не перетворювати навчання на єдину сферу життя.

– Наскільки складно було поєднувати навчання і особисте життя?

О.П.: – Баланс знайти непросто, адже навчання займає більшість часу. Але якщо любиш свою справу — це приносить задоволення.

В.С.: – Спочатку було нелегко, але з часом навчилася розставляти пріоритети. Якщо правильно планувати день, можна знайти час і для навчання, і для відпочинку.

В.В.: – Це справді виклик. Коли маєш багато завдань, легко втратити баланс. Але правильне планування допомагає. Якщо розставляти пріоритети, то і на навчання, і на особисті справи залишається час.

– Чи підтримують Вас близькі та як вони реагують на Ваші досягнення у навчанні?

О.П.: – Так, і це для мене дуже важливо. Вони щиро радіють моїм досягненням і мотивують рухатися далі.

В.С.: – Моя родина та друзі завжди мене підтримують. Їхня віра в мене — величезна мотивація. Коли вони дізналися про стипендію, раділи не менше, ніж я.

В.В.: – Так, моя сім'я і друзі завжди підтримували мене. Вони щиро раділи моїм успіхам і надихали рухатися далі. Це дуже допомагає, коли відчуваєш, що твої старання важливі не лише для тебе.

– Як Ви дізналися про те, що отримали академічну стипендію? Які були Ваші перші емоції?

О.П.: – Про це повідомили в деканаті. Коли одногрупники привітали — була неймовірно щаслива. Це підтвердження, що зусилля не марні.

В.С.: – Я дізналася це від декана факультету. Спочатку навіть не повірила! Це було неймовірно відчуття радості.

ВОЛОДИМИР ВЕЛІВЕЦЬКИЙ

В.В.: – Про результати я дізнався з офіційного повідомлення університету. Першою реакцією була радість. Це дуже приємно — усвідомлювати, що твоя праця була оцінена на такому рівні.

– Як, на Вашу думку, ця стипендія вплине на Ваше майбутнє — як академічне, так і професійне?

О.П.: – Вона додала відповідальності. Хочеться ще більше вдосконалюватися, бо це не лише нагорода, а й стимул.

В.С.: – Стипендія — не лише фінансова підтримка, а й визнання зусиль. Вона додає впевненості у власних силах і стимулює продовжувати розвиватися. Для майбутньої професійної діяльності це також показник відповідальності й наполегливості.

В.В.: – Вона ще більше мотивує до саморозвитку, адже стипендія Верховної Ради є підтвердженням твоєї старанності та високих результатів.

– Які б Ви могли дати поради студентам, які планують подаватися на отримання даної стипендії?

О.П.: – Не женіться лише за оцінками, головне — знання. Будьте активними, беріть участь у заходах, волонтерстві, різних проєктах. І ніколи не зупиняйтесь у розвитку.

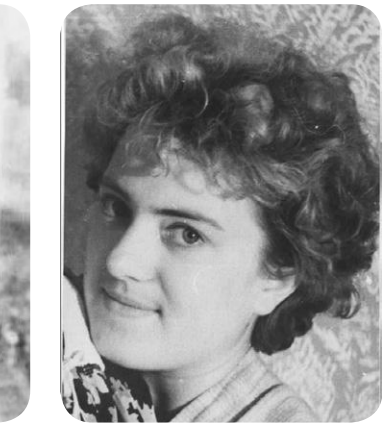
В.С.: – Найголовніше — не боятися ставити перед собою високі цілі. Працюйте систематично, будьте активними, шукайте можливості проявити себе. Не сприймайте навчання лише як обов'язок — зробіть його частиною свого розвитку. І тоді результат обов'язково прийде.

В.В.: – По-перше, старанно навчайтеся і не відкладайте все на останній момент. По-друге, беріть участь у наукових гуртках — це розширює досвід. І, найголовніше, — вірте у свої сили та не бійтеся ставити перед собою амбітні цілі.

Ірина Варавіна, Дарина Юхименко, Дар'я Нагорна

Ювілей професора Агнеси Полікарповни Стадниченко

Колектив Житомирського державного університету імені Івана Франка вітає Агнесу Полікарпівну Стадниченко з ювілеєм! Висловлюємо свою глибоку повагу і щиро бажаємо міцного здоров'я, здійснення творчих задумів, достойного продовження Вашої справи численними учнями і послідовниками. Многая літа!

Понад півстоліття свого професійного і наукового життя, з 1971 по 2025 рр., Агнеса Полікарпівна Стадниченко, доктор біологічних наук, професор, академік Академії наук вищої школи України, відмінник освіти України, Заслужений працівник освіти України, присвятила природничому факультету Житомирського державного університету імені Івана Франка.

Народилася вона 18 вересня 1935 р. у м. Пирятин Полтавської області у вчительській сім'ї. Батько, Полікарп Архипович Котко, був вчителем української мови та літератури, а мати, Аліна Гвідонівна Ярмолівна – навчала біології. Саме тому любов до біології та української мови і культури Агнеса Полікарпівна несе в серці усе своє життя, а у виборі професії взагалі ніколи не було сумнівів.

Після приєднання західних областей України до Радянського Союзу у 1939-1940 рр. Полікарп Архипович Котко було переведено до Чернівецької області на посаду директора Інституту вдосконалення вчителів, а згодом він працював завідувачем Львівського обласного управління народної освіти. Саме тому навчалася Агнеса Котко спочатку в Чернівцях, згодом у Львові. У 1953 р. вона закінчила із золотою медаллю Львівську середню школу № 13, а у 1958 р. – біологічний факультет Львівського державного університету імені Івана Франка, де здобула спеціальність

біолога-зоолога. Працювала вчителем біології і хімії в школах м. Львова, з 1964 р. була зарахована до аспірантури при кафедрі зоології Львівського державного університету імені І. Франка. Свою кандидатську дисертацію, присвячену червоногубим молюскам західних областей України, Агнеса Стадниченко успішно захистила у 1968 р. під науковим керівництвом відомого вітчизняного зоолога Всеволода Ілліча Здуна. По закінченні аспірантури, у 1968 р. разом з чоловіком, санітарним лікарем Олександром Михайловичем Стадниченко і дочкою Юлею Агнеса Полікарпівна переїздить до Астрахані. Там вона три роки працювала старшим викладачем, доцентом, в.о. завідувача кафедрою іхтіології та гідробіології Астраханського технічного інституту рибної промисловості та господарства.

З листопада 1971 до 2025 рр. Агнеса Полікарпівна Стадниченко працювала у Житомирському державному педагогічному інституті ім. І. Франка спочатку на посаді доцента, а з 1984 р. – професора ЖДУ імені Івана Франка. Протягом 1973-2020 рр. завідувала кафедрою зоології (нині зоології, біологічного моніторингу та охорони природи). У 1982 році Агнеса Полікарпівна захистила докторську дисертацію у вченій раді Ленінградського державного університету ім. А. А. Жданова. Об'їздивши усю Україну, зібрала величезні колекційні матеріали

черепашок прісноводних молюсків (понад 225 видів). Зараз вони зберігаються в Національному науково-природничому музеї НАН України (Київ), у Державному природничому музеї НАН України (Львів), малакологічній колекції Музею природи ЖДУ імені Івана Франка.

Тривалий час Агнеса Полікарпівна була професоркою кафедри зоології, біологічного моніторингу та охорони природи Житомирського державного університету імені Івана Франка, викладаючи навчальні курси «Зоологія безхребетних», «Загальна екологія», «Основи гідробіології», «Гідроекологія», «Актуальні проблеми сучасної зоології», «Методологія підготовки представлення та оформлення наукових досліджень». Вона керувала написанням курсових і кваліфікаційних робіт, науковою роботою аспірантів, студентською науковою проблемною групою. Галузь наукових досліджень Агнеси Стадниченко є широкою: малакологія, паразитологія, екологія, водна токсикологія, гідробіологія.

Агнеса Полікарпівна – засновник унікальної наукової малакологічної школи, що з 1976 р. займається вирішенням різноманітних проблем, які стосуються фауни, систематики, поширення, паразитології і екології молюсків. Наслідком систематичного глибокого дослідження малакофауни України став вихід друком та депонування 15 монографій (в тому числі і чотирьох в серії «Фауна України»),

присвячених різноманітним групам молюсків та їх паразитам – трематодам. Підготувала понад два десятки кандидатів наук (за спеціальностями зоологія, екологія, гідробіологія, гельмінтологія, паразитологія і гельмінтологія), п'ятеро з яких згодом захистили докторські дисертації (Галина Киричук, Олександр Гарбар, Лариса Шевчук, Олена Уваєва, Руслана Романюк), четверо стали лауреатами премії Президента України в галузі науки і техніки для молодих вчених (Галина Киричук, Лариса Шевчук, Олександр Гарбар, Руслана Романюк), а двоє – лауреатами премії НАНУ для молодих вчених (Олена Уваєва, Олеся Павлюченко). Двоє учнів загальноосвітніх шкіл Житомира (Карина Таран та Валентина Киричук) стали лауреатами Міжнародних олімпіад з екології (Анталія, 2000 р. та Стамбул, 2009 р.).

Агнеса Полікарпівна Стадниченко тривалий час входила до складу спеціалізованої вченої ради по захисту дисертацій Інституту зоології імені І. І. Шмальгаузена НАНУ, очолювала житомирські філії Українського наукового товариства паразитологів і Українського гідроекологічного товариства, була членом редколегії двох наукових часописів – «Вісника Житомирського державного університету», «Вісника Житомирського національного агроєкологічного університету».

Підна і наполеглива праця, наукова і педагогічна діяльність Агнеси

Полікарпівни отримали державне визнання. Вона неодноразово була лауреатом премії фонду «Відродження» Дж. Сороса, удостоєна таких почесних звань і нагород як: відмінник народної освіти України, заслужений працівник освіти України, Академік Академії наук вищої школи України, почесний професор ЖДУ, має медаль «Ветеран праці» і Федерації науковців України, нагородні знаки «Софія Русова», «Слава ЖДУ», «За наукові досягнення», нагороджена грамотами Верховної Ради України, Вищої Атестаційної комісії України, Міністерства освіти України та ін. А у липні 2020 р. Агнеса Стадниченко увійшла до видання «Золотий фонд нації. Науково-освітній потенціал України».

Агнеса Полікарпівна – приклад гармонійної і всебічно розвиненої особистості. Вона майстерно вишиває, володіє п'ятьма мовами, є автором понад 550 наукових праць, серед яких публікації у провідних фахових вітчизняних і міжнародних виданнях, у т.ч. близько 50 публікацій, що входять до наукометричної бази Scopus. А ще Агнеса Полікарпівна – справжній зоолог, адже кілька десятків обездолених тварин (кішок, собак) знайшли завдяки їй другу домівку, друзів і затишок.

Хочемо побажати цій прекрасній людині, особистості, міцного здоров'я, творчого, достойного і гармонійного життя!

Вдячні учні та колеги

«Вона мене здивувала...»

У переддень ювілею поважної професорки редакція звернулася за спогадами та коментарями до Володимира Кузьмовича Гирини. Він був ще студентом молодших курсів, коли у них на потоці з'явилась молода викладачка – Агнеса Полікарпівна Стадниченко. Окрім того, Агнеса Полікарпівна була куратором групи, у якій навчався Володимир Кузьмович. Ось що він розповів:

нам сказала, що є два кандидати на цю посаду. Одного не хоче кафедра, а другого не відпускають із постійного місця роботи, а працює він у Росії. Згодом цю людину таки відпустили, і десь у листопаді в нас почали читати курс зоології безхребетних. Почала читати Агнеса Полікарпівна Стадниченко. Так вона вперше з'явилася на факультеті, і я вперше з нею познайомився.

— А якою вона була для Вас як викладачка?

— Вона мене здивувала. Справа в тому, що вона приїхала з Росії, з Астрахані. А якщо ви трохи знаєте історію, то 70-ті роки – це був період, коли зросійшували Україну. Навчальний процес перебудовувався на російську мову. Найбільші курси читалися російською. І от лекція: заходить викладачка й починає читати українською мовою. Ось, з Астрахані — і українською мовою! Мало того, зазвичай усі викладачі для читання лекцій користувалися конспектом.

Виходили на кафедру, розгортали конспект і починали читати. А Агнеса Полікарпівна зайшла в аудиторію, поклала на стіл сумочку, дістала з неї програму зоології безхребетних, — і згідно з нею почала читати лекцію.

— Чи вплинула вона на Ваш вибір наукових досліджень? Якщо так, то саме на якому курсі це відбулося?

— І вплинула, і не вплинула. Агнеса Полікарпівна після переїзду до Житомира продовжила займатися вивченням молюсків. До цього вона почала залучати студентів вже з першого курсу. А оскільки я був першокурсником, то й мені вона запропонувала роботу. Я роботу виконав. Вона ставувалася вивчення гемоліму ставовика малого. Але ця робота не переросла у курсову, тому що декан розпорядився і дав мені курсову роботу з іншого предмету, з іншої кафедри. Але я в неї почав працювати ще тоді. Згодом, уже вступивши до аспірантури в Інститут зоології, я

дещо змінив тематику.

— Як вона Вам як науковий керівник?

— Вона не була моїм науковим керівником. Я вступив до аспірантури в Інститут зоології Академії наук, і там моїм керівником був інший професор. А Агнеса Полікарпівна була моїм викладачем із зоології та академічним куратором, оскільки вона була куратором нашої 11-ї, а потім і 21-ї академічної групи.

От що я можу сказати: крім того, що вона була висококваліфікованим викладачем, вона ще й була прекрасною людиною. Вона добре розбиралася в людях, завжди намагалася залучати їх до студентського життя. І чим могла — тим допомагала. Більше того, наприкінці першого курсу вона повезла нас на виїзну польову практику. Спочатку — до Києва, де ми відвідали зоологічний музей в Інституті зоології, а потім — у Канів і Софіївку. У Каневі ми здійснили екскурсію Дніпром і вивчали фауну

безхребетних цієї річки.

— Після аспірантури Ви стали колегами, як вона Вам в цій ролі?

— Я на кафедрі зоології почав працювати з 1978 року і працював аж до виходу на пенсію у 2020-му. Агнеса Полікарпівна була чудовим адміністратором. З нею можна було вирішити будь-яке питання. Чи воно вирішувалося позитивно, чи негативно — у будь-якому випадку ти виходив від неї задоволений. Бо знав: навіть, якщо питання й не зовсім позитивно вирішувалося, то це була не її вина, а обставин. І завдяки цьому на нашій кафедрі панувала дуже гарна, дружня атмосфера. Усі її шанували й поважали. Її слово мало великий авторитет. До її думки дослухалися всі — не лише викладачі кафедри зоології, а й керівництво факультету.

Агнеса Полікарпівна... До неї за порадою зверталися навіть декани — Леонід Миколайович Куркчі, його наступник Андрій Петрович Вискушенко. Будь-яке серйозне питання масштабу факультету, та й не тільки факультету, завжди обговорювалися й узгоджувалися з Агнесою Полікарпівною. Тому що в неї була ясна голова, і вона могла дати справді цінну пораду.

Єва Павленко

— Згадайте Вашу першу зустріч із Агнесою Полікарпівною. Які були Ваші перші враження?

— В 1971 році я став студентом першого курсу тодішнього Бердичівського педагогічного інституту. І відразу ж того року наш факультет перевели до Житомира. У зв'язку з пертурбацією навчальний процес для студентів розпочався не з 1 вересня, а з 6 жовтня. Почали читати різні предмети, а от курс зоології безхребетних не читався, бо не було викладача. Завідувачка кафедри зоології Надія Разумніковна Пастух

Агнеса Полікарпівна у розповідях свого студента

Я звернулась до Олександра Тарбара, колишнього студента, аспіранта, а нині колеги Агнеси Полікарпівни.

— Згадайте, будь ласка, Вашу першу зустріч зі Агнесою Полікарпівною і про свої враження.

— Вперше із Агнесою Полікарпівною я зустрівся на вступному екзамені тоді ще в Житомирський державний педагогічний інститут. Я вступав на природничий факультет на спеціальність «біологія і хімія». Я прийшов складати екзамен з біології, а в комісії сиділа Агнеса Полікарпівна, тодішній декан факультету. І вона мені здалась такою суворою викладачкою, вимогливою, бо допитувалася все у мене. В результаті екзамені я здав на «добре», вона сказала, що для мене цього вистачить. Дійсно, вистачило, і я вступив до інституту. Коли почалося навчання, ми знову зустрілися з Агнесою Полікарпівною, вона у нас на першому курсі читала лекції із зоології безхребетних.

Перше враження підтвердилось, вона дійсно була принциповою, вимогливою викладачкою. І вчити довелося, хотілося чи не хотілося, то вже інша справа. Але зоологію безхребетних я, в принципі, знав.

— Який предмет вона у Вас читала та чим вона запам'яталась?

— Зоологію безхребетних. Мабуть, на відміну від інших викладачів, її вимогливість проявлялась у тому, що на лекції потрібно було приходити підготовленим. Вона любила на лекціях попитати матеріал попередньої лекції. Через це просто посидіти чи поспати у неї на лекції не вдавалось. Потрібно було хоча б переглянути попередню лекцію, щоб можна було відповідати на питання.

— Чи вплинула Агнеса Полікарпівна на Ваш вибір наукових досліджень? І на якому курсі це відбулося?

— Так, звичайно, це зіграло не останню роль в тому, що згодом я потрапив в аспірантуру до Агнеси Полікарпівни. Після першого курсу, якось так склалося, я з нею тривалий час майже не контактував. На другому курсі мене більше захопила зоологія хребетних. Під час навчання в інституті, я науковими дослідженнями не особливо цікавився. Дипломну роботу писав по сірих чаплях. А вже коли закінчив університет, я попрацював в школі та зрозумів, що то не моє. І гадав, що я колись на природничий вступав не для того, щоб бути вчителем, а щоб займатися наукою, щоб досліджувати природу. І почав шукати – а куди ж можна вступити до аспірантури. І тут знову наші шляхи з Агнесою Полікарпівною пересіклися. Я вступив до аспірантури, успішно її закінчив, захистив кандидатську дисертацію. Кандидатська дисертація в мене була по молюсках. Ви ж знаєте, що Агнеса Полікарпівна – фахівець по молюсках. Всі у неї досліджували молюсків, і мені теж довелося їх досліджувати. В принципі, достатньо плідний був період. Агнеса Полікарпівна була умілим керівником. І вміла, якщо комусь не дуже хотілося писати, вмотивувати. Через це всі її аспіранти захищалися вчасно і захищалися успішно.

Я працював спочатку в Агнеси Полікарпівни на кафедрі. А потім була створена кафедра екології, на яку я перейшов і на якій працюю й по сьогодні. Але, не

дивлячись на те, що я перейшов на іншу кафедру, стосунки з Агнесою Полікарпівною збереглися.

Ми багато працюємо разом, пишемо наукові публікації. Разом доводимо до ума наступних аспірантів. Тому можна сказати, що у нас була достатньо плідна співпраця. Потім в мене з'явилися свої власні аспіранти, і не тільки по молюсках. Від молюсків я з часом дещо відійшов. Певний час займався дощовими черв'яками. А зараз, бачите, чим займаюсь? Дешифруванням космічних знімків.

— Розкажіть про Агнесу Полікарпівну як про свого наукового керівника.

— Вона не тільки лекції уміла гарно читати, вона ще й гарно уміла організувати роботу. У неї було все чітко по графіку. Ми як аспіранти кожен тиждень мали йти до неї на прийом, так би мовити, і розповідати, що ми за тиждень зробили. Тож розслабитись вона не давала. І кожен тиждень, коли цей день підходив, ти мав вже думати, а що ж я розкажу Агнесі Полікарпівні, щоб не було соромно, що я тиждень пробавився. Так вона постійно контролювала чим ми займаємось, що ми робимо і які отримуємо результати. Вона завжди казала, що кудись можна з'їздити в бібліотеку, там знайти якусь потрібну літературу. Бо ви ж розумієте, що то за часи були, коли я вчився, так звані буремні 90-ті, початок 2000-х.

Часи були, не знаю, може і складніші, як зараз. Зараз хоч зарплату платять, тоді не платили. А дослідження зоологічні, вони ж пов'язані часто з експедиціями, з поїздками. Практично всю Україну треба було об'їхати, зібрати матеріал. Зрозуміло, що університет нічого, крім відраджень, не випишував, тому доводилося все їздити за свої кошти. Вона завжди мотивувала, розказувала, куди треба поїхати, що зібрати, що привезти, що з ним зробити, для того, щоб отримати потрібні результати.

— Після аспірантури Ви стали колегами з Агнесою Полікарпівною. Розкажіть нашим читачам, як вона як викладач, як колега, як людина.

— Вона не тільки вимогливий викладач, вона ще й достатньо цікава людина. На її лекціях було завжди багато якогось цікавого матеріалу. Вона багато подорожувала і завжди на лекціях розповідала, в тому числі про ті зоологічні об'єкти, які вона зустрічала. Під час своїх подорожей, коли ми були аспірантами, я пам'ятаю, вона десь в Італію з'їздила чи в Іспанію і привезла звідти якихось консервованих мідій, тоді в нас цього всього ще не було. І вона нам, аспірантам, давала це все спробувати. Як це, ми досліджуємо молюсків, а молюсків не їли. Це зараз цього всього навалом в магазинах, а тоді ж не було. Тоді і м'яса не було, і хліба часто не було. Вона таким чином нас теж заохочувала до досліджень.

— Як вона Вам як колега?

— Недовгий час, коли я працював на кафедрі зоології, вона була завідувачем кафедри. І, в принципі, завжди вміла правильно організувати роботу, щоб не було авралів, не було гарячих дедлайнів. Я в неї багато чого навчився, я зараз сам завідувач кафедри, і багато що з того використовую.

— А як людина як вона?

— Людина була чудова. Агнеса Полікарпівна дуже любила тварин. В неї завжди були котики, декілька собак. Причому вони із чоловіком брали дворняжок. Там десь чоловік на роботі підбирав, чи десь у дворі вона їх підбирала. Вони завжди за ними доглядали, вигулювали. Навіть коти разом з собаками у них уживалися в одній квартирі. А була ще одна цікава історія, коли в неї миша жила, причому дика. Звичайна хатня миша завелась у неї на кухні. Вона не стала її ловити чи бити тапком, Агнеса Полікарпівна її практично приручила.

Ось така цікава людина, завжди любила природу. Це передавалося, мабуть, і аспірантам.

Мадіна Мамаджанова

«Вона вимоглива і щира водночас...»

Я поспілкувалася з деканом природничого факультету, професоркою кафедри зоології, біологічного моніторингу та охорони природи Русланою Романюк, яка поділилася своїми спогадами про Агнесу Полікарпівну — викладачку, наукову керівницю та колегу, що залишила значний слід у її житті.

— Згадайте, будь ласка, Вашу першу зустріч з Агнесою Полікарпівною.

— Це був 1988 рік, природничий факультет, лекція з зоології безхребетних. Вона читала чітко, цікаво, з гарним тембром голосу. Дуже запам'яталася її чудова українська мова, адже в той час не всі викладачі вели пари українською. Агнеса Полікарпівна виділялася ще й гарною вимовою, а іноді в її мовленні звучали галицькі словечка, що робило лекції особливими.

— Який предмет вона у Вас читала та чим найбільше запам'яталася?

— На першому курсі — зоологію безхребетних у парі з Гириним Володимиром Кузьмовичем, який вів лабораторні заняття і практику. На старших курсах — екологію, в парі з моїм куратором, Гумінським Олегом Валентиновичем. Окрім ґрунтових знань, які мала Агнеса Полікарпівна, хоча відзначити її постійні життєві приклади, цікаву інформацію, почерпнуту з подорожей чи наукових експедицій. Із новаторських підходів на той час — вона першою запровадила оцінку за екзамен «автоматом», але лише для оцінки «відмінно». Якщо ти гарно працював на лабораторних, достойно складав колоквиуми, відповідав на експрес-опитуваннях на лекціях, то на екзамені тебе чекав приємний сюрприз: «Дякую, ви не тягнете білет, ваша оцінка — відмінно», — говорила Агнеса Полікарпівна.

— Чи вплинула вона на Ваш вибір наукових досліджень?

— На мої наукові дослідження в студентські роки, на любов до зоології назавжди вплинула інша неординарна людина — доцент кафедри зоології Копейн Кен Іванович. Наступного, 2026 року, йому виповнилося б 100 років. І, сподіваюся, ми зробимо цікавий матеріал про нього.

— Якою була Агнеса Полікарпівна як науковий керівник?

— Я вступила в аспірантуру в 1997 році. Не відразу після закінчення інституту, а вже після того, як попрацювала в школі вчителем біології, потім складала іспити, ще рік чекала місця. Знаю, що перш ніж погодитися стати моєю науковою керівницею, Агнеса Полікарпівна питала думку про мою працездатність у керівника моєї курсової та дипломної роботи — Копейна Кена Івановича, з яким я досліджувала птахів. Робота над науковим дослідженням в аспірантурі, яке лежало в площині малакології, була організована чітко. Майже щотижня ми звітували, що зроблено. У мене та Гарбара Олександра Васильовича був новий напрям у роботі — каріологічні дослідження молюсків. Спочатку не все виходило: препарати хромосом з метафазними пластинками, коли їх чітко видно, не так просто виготовити, знайти під мікроскопом і сфотографувати. Ми шукали фахівців, консультувалися з тими, хто досліджував каріотиби інших тварин — мишей, амфібій, рептилій. Агнеса Полікарпівна нас підтримувала, щиро вболівала і раділа успіхам. Вона була задоволена нашою співпрацею з каріологом Валентиною Маніло із Зоологічного музею в Києві. А коли ми навчилися виготовляти препарати молюсків, то вже самі консультували інших членів Житомирської наукової малакологічної школи.

— А якою вона була як колега?

— Після аспірантури я розпочала свій професійний шлях на кафедрі зоології, спочатку асистентом, потім старшим викладачем, доцентом і зараз — професором. Агнеса Полікарпівна багато років була завідувачкою кафедри. Вона була вимоглива і до себе, і до інших. Варіант «не могу це зробити», «не маю часу» не проходив — завдання треба було виконати. Вона дбала про достойний рівень наукової роботи на кафедрі, особисто подаючи приклад, зокрема вона неодноразово отримувала звання «науковець року» в університеті. Не забувала і про належне методичне забезпечення предметів, які викладалися на кафедрі, запровадила щорічну його перевірку перед новим навчальним роком. Я часто виконувала обов'язки завідувачки під час її відпусток, і було непросто тримати марку.

— Що б Ви ще хотіли додати про Агнесу Полікарпівну?

— Ще хочу сказати про надзвичайну людяність і любов до тварин, притаманні родині Стадніченків. У них завжди були собаки, котики, часто підібрані на вулиці, з непростими життєвими долями. Ще одне чудове хобі Агнеси Полікарпівни — любов до вишивки. Її вишиті картини прикрашають музей природи на природничому факультеті, деканат, а також оселі багатьох її учнів та колег. Тим, з ким склалися теплі дружні стосунки, вона на їх день народження дарувала свою вишити картину. І я пишуся, що маю вдома серію вишитих картин із зображенням різних міст світу.

Анастасія Ломоносова

«Її поради завжди були влучними...»

Звичайно, редакція звернулась до Юлії Іконнікової, асистентки кафедри ботаніки, яка розповіла про Агнесу Полікарпівну як про керівника аспірантури, як про наставницю та колегу.

— Згадайте Вашу першу зустріч з Агнесою Полікарпівною. Які у Вас залишилися враження?

— Вперше я познайомилася з Агнесою Полікарпівною, коли навчалася на першому курсі. Вона читала нам лекції з дисципліни «Зоологія безхребетних». Її пари були надзвичайно цікавими та змістовними, а подача матеріалу одразу свідчила про високий професіоналізм. Враження від цих занять залишилися надзвичайно позитивними, адже вони формували пізнавальний інтерес і розширювали науковий світогляд слухачів. Агнеса Полікарпівна запам'яталася мені своєю ерудицією, щирим ставленням до студентів і вмінням поєднати глибокі знання з доступним і живим викладом.

— Чи вплинула Агнеса Полікарпівна на вибір Ваших наукових досліджень?

— Агнеса Полікарпівна суттєво вплинула на мій вибір наукових досліджень, адже саме вона була моїм науковим керівником під час підготовки кваліфікаційної роботи в магістратурі. Її щире захоплення малакологією спонукало мене спробувати займатися дослідженням молюсків. Під її керівництвом робота проходила злагоджено та продуктивно, і, що найважливіше, я бачила реальний результат. Це справило на мене велике враження й надихнуло продовжити наукову діяльність уже в аспірантурі.

— Розкажіть про Агнесу Полікарпівну як про свого наукового

керівника.

— Вона проявила себе як чудовий науковий керівник – уважний, вимогливий і, водночас, надзвичайно підтримуючий. Її поради завжди були влучними, робота з нею відзначалася чіткістю, послідовністю та високою результативністю. Завдяки її мудрості, професіоналізму та щирій зацікавленості у розвитку своїх студентів я отримала безцінний досвід, який став основою мого подальшого наукового шляху.

— Після аспірантури Ви стали колегами з Агнесою Полікарпівною. Розкажіть, яка вона як викладач, як колега, як людина.

— Після закінчення аспірантури ми й надалі підтримуємо тісний зв'язок з Агнесою Полікарпівною, у тому числі

й у сфері наукових інтересів. Вона для мене – приклад справжнього викладача, колеги та Людини - з великої літери. Як науковець, як академік Агнеса Полікарпівна завжди демонструє високий професіоналізм, мудрість і доброзичливість. Для мене дуже цінно, що я можу будь-коли звернутися до неї за порадою чи підтримкою.

Щиро дякую Агнесі Полікарпівні за її натхнення, підтримку й вагомий внесок у моє професійне становлення. У день її ювілею хочу висловити найтепліші слова вдячності та побажати міцного здоров'я, невичерпної енергії, нових наукових звершень і людського щастя.

Дар'я Мянговська

Учнівсько-студентська конференція

Щорічна учнівсько-студентська конференція, яка традиційно присвячується Дню козацтва, Дню захисників та захисниць України, пройшла 2 жовтня. Цього року історики обрали символічне місце для її проведення – садибу-музей маєтку Михайла Чайковського (Садик-Паші), автора одного з козацьких проєктів XIX ст., у с. Гальчин Гришко-вецької територіальної громади Бердичівського району.

Конференція складалася із двох частин – теоретичних виступів та козацьких забав. Викладачі кафедри історії України, (Вікторія Венгерська, Артем Слобожан, Владислав Шаховець, Михайло Сторчевої), здобувачі III та IV курсів факультету історії, права та публічного управління спільно з учнями Наукового ліцею, ліцеїв і фахових коледжів з Івано-Франківська та Кременчука виступили із доповідями та взяли участь в їх обговоренні.

У першій частині відбулись презентації двох книг: «Мемуари революції: Волинь-Житомирщина у визвольній боротьбі, 1917-1922» (автор ідеї, передмови та упорядник – Антон Сичевський, кандидат історичних наук, доцент) та чотиритомника «Коростишів. З кінця XVIII ст. до першої чверті XX ст. Історія українського міста», (співавтор – Мозговенко Олена, провідний спеціаліст управління культури та туризму Житомирської обласної державної адміністрації).

Організацію другої частини забезпечували доценти кафедри Іван Ковальчук та Олександр Максимов, студенти Артем Рудницький, Марина Михайленко та Яна Марчевська.

Пресслужба університету

Фотозвіт за посиланням:

<https://www.facebook.com/photo/?fbid=1389748346491146&set=pcb.1389750519824262>

Юні таланти Наукового ліцею

Головною подією цієї осені для учнів 10 класів Наукового ліцею ЖДУ стало «Шоу талантів», взяти участь в якому міг кожен охочий. Справжнє свято молодості, драйву та натхнення відбулося 25 вересня — «Шоу талантів»! Творчість була у всьому: у звуках гітари, у ритмах танцю, у піснях і, навіть, у мистецтві глини. Кожен учасник довів, що талант немає меж. Такий широкий перелік, без сумніву, свідчить про всебічний розвиток сучасної молоді.

Кореспонденти газети поспілкувалися з ученицями 10-В класу **Анною Талалай** та **Анастасією Волковою**, які представляли свої танцювальні номери, і поставили їм кілька запитань.

– Як давно ви виступаєте? Чому обрали танці?

А.Т.: – З шести років. Загалом, спортивно-балетні танці – це єдиний вид спорту, яким я займаюся і від якого отримую задоволення.

А.В.: – Я виступаю на сцені з чотирьох років. Сім років танцювала балетні танці і виступала з ними. Трохи згодом почала займатися більшою кількістю напрямів. Виступаю як в Україні, так і за кордоном, тому що через танець я самовиражаюся, передаю почуття та емоції.

– Чи були виступи раніше? І де?

А.Т.: – Так, виступи були. Зазвичай, це змагання, найчастіше – у Києві, Білій Церкві, Львові, Умані та Житомирі.

А.В.: – Так, були. Один із перших

був на сцені ЖДУ, в 4 роки.

– Чи складно наважитись проголосити, що ти маєш талант?

А.Т.: – Не дуже складно. Все залежить від віку, рівня впевненості у своїх силах та в самому собі.

А.В.: – За підтримки батьків та близьких я впевнено почуваюся, адже знаю, що в мене є талант.

– Як ви відчували себе на сцені?

А.Т.: – Хвилювалася. На змаганнях для мене більш важлива думка суддів. Також є фактор того, що завжди я виконую дві програми (латина та стандарт) зі своїм партнером. Тут, на «Шоу талантів», все дещо інакше, нові люди, нова атмосфера.

А.В.: – Відчуття на сцені неможливо передати просто словами – це потрібно тільки відчувати самому, наскільки це класні і незабутні враження від того, що ти створюєш.

– Який момент під час виступу був найемоційнішим для вас?

А.Т.: – Коли номер переходив у «кульмінацію».

А.В.: – Найемоційніший момент – це оплески глядачів після танцю.

– Як ви оцінюєте свій виступ?

А.Т.: – Це дуже низький рівень, особливо для мене.

А.В.: – Я не люблю оцінювати

свої виступи, найкраща оцінка – це оплески глядачів.

– Чи плануєте продовжувати виступи?

А.Т.: – Так, після «проби паркету» стає легше фізично та емоційно.

А.В.: – Так, планую. У мене ще є декілька сольних номерів та колективні разом з учасниками Art Studio «Butterfly».

Також кореспондентки зустрілися з учнем 10-В класу **Олексієм Денисевичем**, який виконував пісню «Іхав козак містом» гурту Kozak System.

– Чи це була Ваша ініціатива взяти участь чи Вас хтось підштовхнув — учитель, друзі чи батьки?

– Моя ініціатива.

– Чому Ви обрали саме цю пісню для свого виступу?

– Пісня є запальною і, водночас, висвітлює українську культуру. Також це одна з моїх улюблених пісень.

– Чи допомагав Вам хтось у підготовці виступу чи це лише Ваша робота?

– Лише моя робота. Я самонавчений співак, тому вважаю свій виступ повністю своїм досягненням.

– Чи вважаєте Ви корисними подібні заходи і якщо так, то чим

саме?

– Так, я вважаю такі заходи корисними, бо вони допомагають побачити серед багатьох учнів приховані таланти.

– Чи плануєте брати участь у наступних подібних заходах?

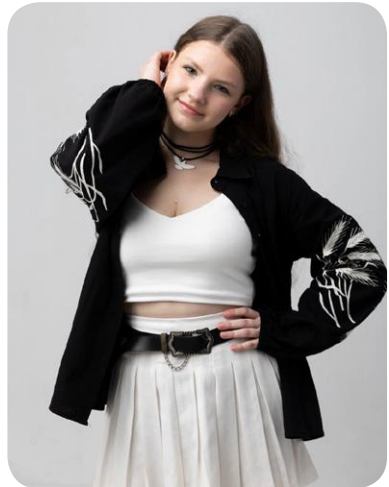
– Так, із нетерпінням чекаю можливості знову виступити з піснею на сцені!

Дар'я Мянговська,
Юлія Боднарашик

Фотозвіт за посиланням:

<https://www.facebook.com/photo/?fbid=804176941996420&set=pcb.804183041995810>

<https://www.facebook.com/reel/799372313261813>

Ювілей професора, доктора педагогічних наук Світлани Сергіївни Вітвицької

Світлана Сергіївна Вітвицька, доктор педагогічних наук, професор, дійсний член Академії міжнародного співробітництва з креативної педагогіки «Полісся», професор кафедри професійно-педагогічної, спеціальної освіти, андрагогіки та управління відзначила свій поважний ювілей.

Народилася Світлана Сергіївна 30 вересня 1940 року у м. Путивль Сумської області. Ще навчаючись у Путивльській середній школі №1, вона брала активну участь у громадському житті навчального закладу. У школі почала займатися дослідницькою роботою. Згодом, за активну дослідницьку та сільськогосподарську діяльність Світлана Вітвицька тричі була учасником Всесоюзної виставки досягнень народного господарства в м. Москва та тричі нагороджувалася бронзовими медалями учасника цієї виставки. Світлана Вітвицька вчилася в школі на «відмінно», щороку нагороджувалася похвальними листами і мала подяки від дирекції школи. Ще школяркою вона декілька разів була делегатом районних, обласних, республіканських, всесоюзних злетів юних натуралістів, техніків, дослідників і мандрівників.

По закінченні школи Світлана Вітвицька вступила до Сумського державного педагогічного інституту імені А. С. Макаренка на природничий факультет. Студентські роки характеризуються бурхливим студентським життям, активною участю у громадській та науково-дослідній діяльності факультету та інституту. Студентка Вітвицька відповідала за побутовий сектор у студентському профкомі, постійно брала участь у роботі проблемних груп на факультеті, у науково-практичних студентських конференціях. У 1963 році з відзнакою закінчила педагогічний інститут за спеціальністю «Біологія, хімія, основи сільськогосподарського виробництва» та отримала кваліфікацію «Вчитель біології, хімії та основ сільськогосподарського виробництва середньої школи».

Після закінчення інституту Світлана Сергіївна працювала вчителькою біології та хімії в середній школі с. Требусівка на Вінниччині, в с. В'язове на Сумщині, викладачем фізичної і колоїдної хімії в плодоовочевому технікумі в м. Путивль, викладачем на кафедрі педагогіки і психології Сумського державного педагогічного інституту імені А. С. Макаренка.

У 1978 році Світлана Сергіївна Вітвицька закінчила аспірантуру при Київському державному педагогічному інституті імені М. Горького (нині — Національний педагогічний університет імені М. П. Драгоманова). Того ж року вона захистила кандидатську дисертацію на тему «Формування у студентів педагогічних інститутів умінь виховної роботи учнями старших класів» зі спеціальності 13.00.01 — теорія і історія педагогіки.

Після захисту дисертації молода кандидатка наук була направлена Міністерством освіти і науки України на роботу у Житомирський державний педагогічний інститут імені Івана Франка. З серпня 1978 року

вона працює на кафедрі педагогіки на посадах викладача, згодом - доцента. З серпня 2004 року і донині Світлана Сергіївна працює на посаді професора кафедри педагогіки (нині — кафедра професійно-педагогічної, спеціальної освіти, андрагогіки та управління) ННІ педагогіки Житомирського державного університету імені Івана Франка.

Працюючи в університеті, Світлана Сергіївна Вітвицька викладала такі навчальні курси: «Педагогіка»,

педагогічної підготовки магістрів в умовах ступеневої освіти» зі спеціальністю: 13.00.04 — теорія і методика професійної освіти.

Професор Вітвицька окрім читання навчальних курсів у аспірантів, магістрів та бакалаврів, керує написанням кваліфікаційних робіт у магістрантів, здійснює керівництво науково-дослідницькою роботою аспірантів, магістрантів, бакалаврів. Свого часу керувала школою «Молодого викладача», педагогічним клу-

«Педагогічна майстерність», «Сучасні технології навчання і виховання у загальноосвітніх навчальних закладах», «Порівняльна педагогіка», «Педагогіка співробітництва», «Соціологія освіти», «Компаративна педагогіка вищої школи», «Теорія і методика педагогічної діяльності».

З 1999 року Світлана Сергіївна викладає для студентів магістратури авторський курс «Педагогіка вищої школи». Ця програма у 2004 році була визнана авторською і схвалена секцією психолого-педагогічної та психолого-практичної підготовки науково-методичної комісії «Педагогічна освіта» Міністерства освіти і науки України.

У 2007 році Світлані Сергіївні Вітвицькій присвоєно вчене звання професора. У 2011 році вона захистила докторську дисертацію на тему: «Теоретичні і методичні засади

бом «Еврика», нині керує проблемною групою «Педагогічна творчість», бере участь у підготовці та атестації науково-педагогічних кадрів (PhD), надає консультативну допомогу в написанні докторських дисертацій.

Загальний стаж роботи Світлани Сергіївни Вітвицької 58 років. Стаж педагогічної роботи у закладах вищої освіти 51 рік, у тому числі в нашому університеті — 47 років. Вона пройшла весь шлях науково-педагогічної діяльності викладача в університеті — від асистента до професора кафедри педагогіки.

Професор Світлана Сергіївна Вітвицька — керівник наукової школи «Підготовка магістрів до педагогічної діяльності». З 2004 року вона є членом спеціалізованої вченої ради Д 14.053.01 із захисту дисертацій на здобуття наукового ступеня доктора та кандидата педагогічних наук у

Житомирському державному університеті імені Івана Франка за спеціальністю 13.00.01 — загальна педагогіка та історія педагогіки та 13.00.04 — теорія і методика професійної освіти. Під керівництвом пані професорки захищено 21 кандидатську та 1 докторську дисертацію.

Світлана Сергіївна керує науково-методичною лабораторією «Педагогічна підготовка магістрів», матеріали якої доповідалися на міжнародних, всеукраїнських та регіональних науково-практичних конференціях, присвячених проблемам педагогічної науки та освіти, на VII Міжнародній виставці навчальних закладів «Сучасна освіта в Україні-2004» у номінації «Інноваційні педагогічні технології у навчальному процесі»; IX Міжнародній виставці навчальних закладів «Сучасна освіта в Україні-2006» у номінації «Впровадження нових форм організації навчально-виховного процесу» та ін.

Сьогодні Світлана Сергіївна Вітвицька доктор педагогічних наук, професор, дійсний член Академії міжнародного співробітництва з креативної педагогіки «Полісся», професор кафедри професійно-педагогічної, спеціальної освіти, андрагогіки та управління є автором понад 450 публікацій, серед яких 26 монографій, 25 навчально-методичних посібників, 28 методичних рекомендацій, 90 статей у фахових виданнях. Серед них — авторська навчальна програма, підручник за модульно-рейтинговою системою навчання для студентів магістратури «Основи педагогіки вищої школи», «Практикум з педагогіки вищої

школи. Навчальний посібник» за модульно-рейтинговою системою навчання для студентів магістратури, «Основи педагогіки вищої школи: Білінгвальний посібник для студентів вищих навчальних закладів».

Професор Вітвицька має низку нагород: нагрудний знак «Відмінник освіти України», нагрудний знак Національної академії педагогічних наук України «Ушинський К.Д.», «Слава Житомирського державного університету імені Івана Франка», «Заслужений працівник Житомирського державного університету імені Івана Франка», «Заслужений професор Житомирського державного університету імені Івана Франка», Почесні грамоти Міністерства освіти і науки України, Почесні дипломи МОН за участь у виставці «Сучасні заклади освіти України», Почесні грамоти Національної академії педагогічних наук України, Почесні грамоти Житомирської обласної державної адміністрації, Почесні грамоти Житомирського державного університету імені Івана Франка.

Ректорат, педагогічний колектив, студенти, колеги по кафедрі та редакція газети вітають шановну Вчительку з чудовим ювілеєм та бажають Вам міцного здоров'я, невичерпної енергії, оптимізму та довгих років життя. Бажають Вам, щоб кожен новий день приносив тільки радість, спокій та натхнення. Нехай тепло, яке Ви даруєте, повертається до Вас сторицею, а вдячні посмішки колег та студентів зігрівають Ваше серце. Бажаємо, щоб Ваша мудрість та знання й надалі надихали нас на нові звершення.

Шановна Світлано Сергіївно!

Прийміть наші щирі, сповнені людської шани і поваги привітання з нагоди Вашого Дня народження. Ви народилися на чарівній, мальовничій землі Сумщини. Ваші батьки обдарували Вас усіма щедротами рідного краю

і виховали високі почуття відповідальності, скромності, чесності і порядності. Хочеться словами М. Стельмаха побажати Вам, щоб у Вашому житті були «і хліб на столі, і пісня в надвечір'ї, і калиновий вітер у світах» – вітер Добра, Краси, Надії. А ще – наснаги і довголіття, аби здійснити задумане і омріяне. Хай же житомирські зозулі накують Вам ще сотню років

життя, а в ньому і весни з зеленим рясом, і гарячі літа з повнозерним колосом, і золоте багаття осені, і білі сніги на щастя, здоров'я, творчість і наснагу.

Колектив кафедри професійно-педагогічної, спеціальної освіти, андрагогіки та управління

Викладачі ЖДУ – керівники шкільних гуртків

До Дня працівників освіти України Житомирська міська рада урочисто вшанувала педагогів міста. Серед нагороджених – учителі Наукового ліцею ЖДУ імені Івана Франка, які підготували учнів до найвищих результатів у навчанні та наукових конкурсах, про яких наша редакція писала минулого номера.

Марія Андросчук

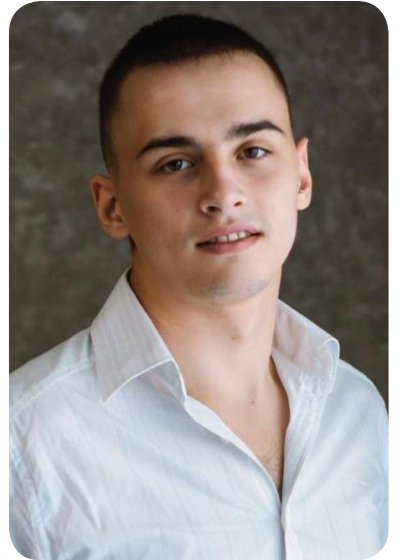
Андрій Таргонський

Дмитро Степанчиков

Олександр Довгопятий

Артем Жарчинський

Сьогодні хочемо розповісти про франківців, які займаються гуртковою роботою від Житомирського міського центру науково-технічної творчості учнів:

Марію Андросчук – керівницю гуртка з математики, лаборантку кафедри математичного аналізу, бізнес-аналізу та статистики;

Андрія Таргонського – керівника гуртка з математики, доцента кафедри математичного аналізу, бізнес-аналізу та статистики;

Дмитра Степанчикова – керівника гуртка з фізики, доцента кафедри фізики та методики її навчання;

Олександра Довгопята – керівника гуртка з математики, асистента кафедри математичного аналізу, бізнес-аналізу та статистики

Артема Жарчинського – керівника гуртка з математики, студента фізико-математичного факультету. Журналісти редакції зустрілися з більшістю з керівників гуртків і ось що вони розповіли про свою роботу зі школярами:

– Що Вас надихнуло займатися Вашим предметом зі школярами?

М.А.: – Мене надихає можливість показати школярам красу математики та допомогти їм зрозуміти, що це не лише сухі формули, а й дієвий інструмент для розуміння світу. Особливо приємно бачити момент, коли в очах учня з'являється іскра розуміння.

А.Т.: – Спочатку до мене приходили зацікавлені учні, які хотіли займатися олімпіадною математикою. Я почав з ними працювати, а з часом відкрив гурток, з яким ми працюємо до сьогодні.

Д.С.: – Мабуть, одним реченням на це і не можна відповісти. Вже доволі давно, коли я вчився у старших класах школи, мене зацікавила фізика, потім, під час навчання у Житомирському державному педагогічному інституті за спеціальністю «Фізика і математика», я брав активну участь у олімпіадах з фізики різного рівня. Після закінчення аспірантури я почав працювати в університеті та зустрічався раз на рік з школярами під час підготовки до IV етапу Всеукраїнської учнівської олімпіади з фізики. Усе змінилось у 2011 р., коли до мене звернулась Ірина Воробей, методист науково-методичного центру департаменту освіти Житомирської міської ради, з проханням стати керівником гуртка, спрямованого на підготовку учнів міста до участі в олімпіадах та інших інтелектуальних конкурсах з фізики. З цього часу гурток і працює, вже декілька раз змінювались назва, підпорядкування. Зараз це гурток – «Фізика в задачах і прикладах» Житомирського міського центру науково-технічної творчості учнівської молоді (ЖМЦНТТУМ).

О.Д.: – Ще в шкільні роки мені дуже подобалося розв'язувати олімпіадні задачі з математики. Саме участь в олімпіадах дала мені

потужний поштовх і мотивацію глибоко вивчати цю науку. Тоді олімпіадний рух у Житомирі був ще слабо розвинений, тому, коли з'явилася можливість долучитися до його розвитку, я із задоволенням погодився. Зараз у нас працюють гуртки майже для всіх класів, діти регулярно посідають призові місця на всеукраїнських змаганнях, а випускники часто повертаються, щоб допомагати молодшим учням.

А.Ж.: – Буду відвертим, бажання викладати олімпіадну математику з'явилося у мене, можливо, завдяки тому, що я з 9 по 11 клас був переможцем обласного етапу Всеукраїнської олімпіади з математики і розумію, що підготуватися самому надзвичайно важко. Це, як йти до глухого лісу, маючи завдання пройти кілька кілометрів цим лісом, а ти не знаєш і не бачиш ні стежинки, ні провісний між деревами, лише густі кущі та стовбури. Ти йдеш, пролазиш, можеш навіть не розуміти, що ходиш колами. І ось в таких ситуаціях ти розумієш, наскільки важливий «провідник», який живе тим, що «вивчає цей ліс і проводить інших з одного краю до іншого».

Досвіду викладати математику на момент початку роботи у гуртку у мене був майже два з хвостиком років, та й то, переважно, індивідуальні заняття, або, як це називають в народі – репетиторство. Проте, коли прийшов у гурток і почав проводити заняття, готуючи школярів до участі в математичних олімпіадах та турнірах по задачах попередніх років, то зрозумів, що є такі речі, в яких я сам маю не надто впевнені знання. Звичайно, заняття у гуртку передбачають досить відповідальну та об'ємну підготовку. Проте досягнення дітей, покращення їх перспектив вступу у старшу школу, а далі – у вищі навчальні заклади того варті.

– На гуртку поглиблено вивчаються теми які Ви обрали чи які обрали учні?

М.А.: – Навчання здійснюється за уже затвердженою програмою. Автор програм для 5-6 класів є я, але при складанні програм було досліджено які теми є необхідними для результативної участі школярів у різноманітних математичних конкурсах, а також які теми будуть цікавими дітям та матимуть певний зв'язок з реальним життям.

А.Т.: – Є спеціальні програми з олімпіадної математики — ми працюємо за цими програмами. Там є різні олімпіадні теми, які глибокі, ніж шкільна програма. Звичайно, ми радимося з учнями, які теми краще поглибити. Я дивлюся, які теми вони найгірше знають, і по ним ми працюємо.

Д.С.: – Наш гурток орієнтований, в першу чергу, на підготовку до олімпіад з фізики. Учні вчать застосовувати теоретичні знання до розв'язування складних задач, на що часу у звичайній школі практично

немає. Як і у закладах загальної середньої освіти, у нас є затверджені програма роботи і план гуртка. Але коли учні приходять зі своїми запитаннями, ми можемо відійти від плану.

О.Д.: – Плануючи заняття, я обираю такі теми, щоб максимально якісно підготувати учнів до різних математичних змагань — не лише до олімпіад. Водночас, я завжди намагаюся враховувати інтереси дітей і прислухаюся до їхніх пропозицій. Багато з них уже мають досвід участі в конкурсах і часто пропонують цікаві ідеї, які допомагають зробити наші заняття ще ефективнішими.

А.Ж.: – Програми нам рекомендує МОН, хоча на гуртках у нас є така популярна річ як «авторські програми». Вони розробляються керівниками гуртків, потім проходять кілька кіл перевірки, рецензуються спеціалістами у сфері олімпіадної математики і, нарешті, затверджуються у нас.

Програма, за якою я працюю з 7-класниками – моя авторська, з 8-класниками – теж авторська, розроблена моїм колегою Олександром Довгоп'ятим (він зараз викладає 10-м класом).

Програми передбачають вивчення позашкільних тем та прийомів вирішення олімпіадних задач і готують дітей до успішної участі на заходах всеукраїнського рівня.

– Скільки учнів до Вас ходить? За яким принципом Ви їх обирали / вони до Вас прийшли?

М.А.: – Наразі в гуртку для учнів 5 і 6 класів навчається три групи дітей, що сумарно становить 70 учнів з різних шкіл міста. Кожен бажаючий учень разом із батьками заповнює реєстраційну анкету з контактними даними для підтримки зв'язку. Упродовж перших двох тижнів навчального року відбувається формування груп на основі заповнених анкет та повідомлення новим гуртківцям усієї необхідної організаційної інформації.

А.Т.: – Ми беремо всіх бажаючих — хто хоче, той постійно ходить. З часом деякі перестають приходити: бачать, що не тягнуть, або втрачають інтерес. Стабільно ходить десь 10–15 учнів.

Д.С.: – Якщо висловлюватись офіційною мовою, то до складу гуртка входить мінімум 15 осіб. Що можна сказати точно – керівник гуртка нікого не обирає. Звичайно, не без виключень, інколи переможцям олімпіад бувають і особисті пропозиції. Цей гурток, на даний момент, єдиний в Житомирі, робота якого спрямована на підготовку до олімпіад з фізики. Вчителі шкіл самі рекомендують своїм учням відвідувати заняття гуртка. Учні приходять, пробують, займаються кілька занять, комусь подобається, кому – ні, то вони перестають гурток відвідувати. Інколи школяр виграв у 8-му класі міську олімпіаду, приходять готуватись до обласної і залишається в

гуртку на наступні чотири роки. Але часто приходять діти, які не претендують на призові місця на олімпіадах, а просто хочуть поглибити свої знання. А потім, через рік, вони чомусь стають призерами олімпіад. З 2023 р. в роботі гуртка приймають участь і учні Наукового ліцею нашого університету.

О.Д.: – На наші гуртки може записатись будь-хто, хто має бажання. Найчастіше це школярі, які вже брали участь в олімпіадах і хочуть покращити свої результати, або ті, хто відвідує заняття не перший рік. Проте ми раді кожному новому учневі й завжди намагаємося зробити заняття цікавими й продуктивними для всіх.

А.Ж.: – Цьогоріч кількість школярів у гуртку буде 15-17 осіб, а груп буде три: дві для учнів сьомого класу та одна – восьмого класу.

Відбору як такого немає, записуються всі бажаючі. Цьогоріч на перших заняттях гуртка я провів вступну олімпіаду в два тури. Ця олімпіада не є якимось «відбором», а, швидше, для мене – зрізом знань, а для дітей – невеличкий інсайт про те, що на них очікує. Керівники кожної паралелі в нашому центрі шукають можливості для дітей взяти участь в різних математичних олімпіадах, турнірах та конкурсах. Тож навчання відбувається не лише «вдома, на місці», а й з регулярним практичним застосуванням отриманих знань. Хочу зауважити, що найчастіше ми їздимо змагатися саме в Київ, оскільки він зараз є осередком різних математичних заходів.

– Чим відрізняються засідання гуртка від звичайних шкільних занять?

М.А.: – Заняття в гуртку зосереджені на дослідницькому підході та розв'язанні нестандартних задач, що розвивають творче математичне мислення, тоді як шкільні уроки переважно спрямовані на засвоєння програмного матеріалу. У гуртку діти мають більше свободи для експериментів, обговорення різних способів розв'язання та роботи в команді, що створює атмосферу спільного відкриття математичних ідей.

А.Т.: – Тим, що вони більше самі розв'язують задачі. Я даю їм більше часу подумати: ми розбираємо тему, я показую приклади задач, а далі вони можуть пів години думати над задачею. Потім хтось виходить до дошки й починає розв'язувати. У школі так не роблять — там менше дають часу на самостійне мислення і рівень задач інший.

Д.С.: – Мабуть, головне – демократичність. Діти приїжджають з різних кінців міста, а були випадки, що й з Коростишева, Озерного. Ніхто їх не буде сварити, що вони запізнились або взагалі не змогли відвідати гурток. Під час занять вихованці активно висловлюють гіпотези, ідеї і ніхто не буде їм докоряти, що вони не правильні, помилкові, оскільки вони

відсотків на 90, якщо не більше, такими і будуть. Як правило, одиницям вдається самостійно до кінця отримати правильне розв'язання задачі. Фізика – складна наука, а ще складніше її вивчити. Ще одна відмінність – це високий рівень диференційованого підходу, оскільки на заняття можуть приходити учні від 8 до 11 класів з дуже різним рівнем підготовки. І це є викликом для керівника гуртка, а часто і головною біллю.

О.Д.: – На засіданнях гуртка ми розглядаємо теми та задачі, які виходять за межі шкільної програми. Після занять я, зазвичай, пропоную додаткові задачі для самостійного розв'язання — їх виконання є добровільним. І приємно, що багато дітей не лише виконують усі завдання, а й роблять більше, ніж потрібно, проявляючи справжній інтерес до математики.

А.Ж.: – Заняття відрізняються, перш за все, тривалістю: для 7-класників заняття тривають 3 години, звисно, з перервами, для 8-класників – 2 години.

Окрім того, наприкінці занять вихованці регулярно грають у настільні ігри, які ми змогли придбати за підмоги батьків учнів, за що їм дуже велике «дякую» за підтримку як гуртка, так і дітей у вивченні математики, та участі в наших заходах.

Заняття часто є практичними, оскільки для теоретичного вивчення тем не настільки багато, проте різних способів застосування кожної теми набагато більше, ніж у шкільній математиці. Тому тут досвід – «я уже бачив схожу задачу, ми у ній починали з того-того, тож спробує це» – стає визначальним фактором. А досвід – результат практики.

Також досить часто на гуртку проводяться математичні заходи, які стимулюють великі математичні олімпіади та турніри, щоб діти були готові морально, знали правила тощо, коли будуть брати участь у всеукраїнських заходах такого типу.

І, звісно, переможці заходів у нас нагороджуються! Найчастіше, у якості подарунків ми беремо книжки серії «Математичні олімпіадні змагання школярів України», дипломи чи якісь інші цікавинки.

– Які цікаві експерименти або проєкти виконували учасники гуртка?

М.А.: – Учасники гуртка створювали математичні моделі з паперу, розв'язували різноманітні головоломки, а також розробляли власні логічні ігри та головоломки. Особливо захоплюючими були побудова математичних орнаментів та дослідження магнічних квадратів, де діти не лише розв'язували задачі, а й створювали власні математичні об'єкти.

А.Т.: – Вони їздять на турніри й змагання. А експериментів і проєктів у нас немає.

Закінчення на 11-й стор.
Закінчення. Початок на 10-й стор.

Викладачі ЖДУ – керівники шкільних гуртків

Д.С.: – Мабуть, тут питання не за адресою, у гуртка трохи інша специфіка. Як відомо, у фізиків є поділ на теоретиків та експериментаторів. Так ось, наші вихованці – теоретики! У ЖМЦНТТУМ є ще один гурток, на якому готуються до турніру юних фізиків. Ось їх можна віднести до експериментаторів. Хоча цей поділ доволі умовний.

Вихованці нашого гуртка інколи беруть участь у конкурсі-захисті робіт МАН, і навіть виборюють призові місця не тільки на першому чи другому, а й на фінальному, третьому етапі. Так, у 2024 р. вихованка гуртка та учениця Наукового ліцею нашого університету Віталіна Рудницька на фінальному етапі виборола диплом III ступеня з роботою «Визначення властивостей пружних тіл, отриманих методом FDM». У березні 2025 р. вихованець гуртка Тимофій Лук'ячук виборов диплом III ступеня на 4 етапі Всеукраїнської учнівської олімпіади з фізики, а з вересня 2025 р. він став учнем Наукового ліцею нашого університету.

Хотілося б відзначити серед вихованців гуртка останніх років Дарину Сич, яка неодноразово брала участь та виграла олімпіади з фізики, була членом команди міста на турнірах юних фізиків. Після закінчення навчання у середній школі та

гуртку вона вступила до Київського національного університету ім. Тараса Шевченка і у 2022-23 роках, вже після початку війни, була капітаном команди України на Міжнародному студентському турнірі фізиків. У 2023 р. команда України вийшла на IV місце, а сама Дарина в особистому заліку зайняла II місце.

О.Д.: – Наші учні беруть участь у багатьох математичних змаганнях різного рівня. Перед важливими подіями ми проводимо тренування, під час яких моделюємо умови, наближені до реальних конкурсів — це допомагає дітям упевнено почуватися й бути готовими до будь-яких ситуацій.

А.Ж.: – Наш гурток не є «експериментальним», тобто, не проводить експерименти. Найцікавіше у нашій гуртковій діяльності – це участь у конкурсах та турнірах.

Зокрема, у 2025/2026 навчальному році ми уже встигли взяти участь у «Математичному занзібарі» (14 вересня), провели вступну олімпіаду у гуртку, в цю суботу, 18 жовтня, буде I етап Всеукраїнської олімпіади з математики, далі 25-30 жовтня – Всеукраїнський турнір математичних боїв ім. І. І. Ляшка. З моїх гуртків мала їхати команда, але вони відмовилися, тож я їду з командою старшої ліги. На 1 листопада у нас на гуртку

запланований турнір математичних боїв у форматі ТЮМу.

Це тільки найближчі заходи, далі їх багато. Коротше кажучи, у вихованців насичене математичне життя.

– Які сучасні технології або методики ви вважаєте найефективнішими у викладанні математики?

М.А.: – У роботі з учнями 5-6 класів я вважаю, що найбільш ефективними у викладанні математики є інтегровані підходи, які поєднують сучасні цифрові технології з інтерактивними та особистісно орієнтованими методиками навчання. Для прикладу, платформи для гейміфікації, такі як «Kahoot!» та «Quizizz» перетворюють процес закріплення матеріалу на захоплюючу інтерактивну гру. Це підвищує зацікавленість, мотивацію та активність учнів.

А.Т.: – Головна методика — старанна робота. Можна використовувати комп'ютерні програми — вони допомагають під час розв'язування задач. Також можна показувати матеріал на проекторі, щоб було швидше й зручніше. Єдина проблема проєктора в тому, що коли показуєш готові перетворення, учні можуть не бачити логіку мислення. На дошці логічні кроки краще видно. Тому ми по-єднуємо – іноді показуємо на проекторі, іноді розписуємо на дошці. Комп'ютерні програми корисні для

великих обчислень — вони роблять обчислення, а ми вставляємо логічні кроки.

Д.С.: – А це питання, насправді, дуже складне. Можна назвати десятки чудових сучасних педагогічних методик, але у них зовсім інше поле застосування. Вони, переважно, розраховані на роботу з великими або малими групами учнів. При підготовці до олімпіад вирішальним є виявлення та розвиток індивідуальних особливостей кожного, до кожного гуртківця потрібно знайти свій підхід, спрямувати його у правильному напрямку, який у кожного теж різний. Потрібно також зрозуміти, що на гуртку наші вихованці отримують «інструменти» і мінімальні навички їх використання. Далі гуртківці повинні їх розвивати самостійно, щоб добитись успіхів у вивченні фізики. Але не забуваємо про демократичність, хтось вирішує, що отриманих знань на заняттях гуртка достатньо, а хтось вчиться далі і пов'язує своє життя з фізикою.

О.Д.: – Ми робимо акцент на розв'язанні олімпіадних задач і підготовці до змагань різних форматів, кожне із яких має свою специфіку й вимоги. Ефективним вважаю методу розбору розв'язань, коли учні не лише шукають правильну відповідь, а й вчать чітко пояснювати хід

своїх міркувань. Також активно використовуємо онлайн-ресурси для тренувань і обговорення цікавих задач.

А.Ж.: – Як на мене, глобально у викладанні математики дуже прогресивними є ідеї STEM, саме завдяки практичності та наочності точних наук, зокрема математики, яка сама по собі є абстрактною наукою. Тож нові модульні програми, над якими в Україні зараз працюють провідні методисти, це шлях в позитивному напрямку, адже викладання математики має відбуватися в ногу з технологічним прогресом.

На моїх заняттях все дещо інакше: тут ми вивчаємо математику більш абстрактно, хоча часом ми застосовуємо різні програмні середовища, найчастіше – при вивченні геометрії.

І, звісно, що більше «інтерактиву», то краще. Особливо добре це проявляється, коли я проводжу дітям командні змагання, зокрема, турнір, що планується у нас на 1 листопада, якраз є командним. Будуть брати участь всі групи, тобто обидва класи.

Софія Плаксіна, Денис Томко,
Ксенія Українська,
Євгенія Федосова

Біля центрального корпусу університету з'явилася нова алея троянд — 106 кущів, висаджених членами Вченої ради на честь 106-ї річниці нашої альма-матер.

Троянда — символ любові, вдячності й незгасної краси. Саме так ми бачимо наш університет: заклад, що об'єднує покоління, зростає та розквітає завдяки натхненню викладачів, прагненню студентів і підтримці випускників.

Як у геномі кожної квітки закодована її унікальність, так і в кожному з франківців є щось особливе й неповторне, що творить цілісність великої франківської родини.

Кожна з висаджених троянд — це знак поваги до минулого, віри в сьогодення та сподівання на майбутнє. Вони символізують ідею тяглості й відродження: так само, як кущ щороку розквітає, університет постійно оновлюється, зберігаючи при цьому свої глибокі традиції.

Цим символічним кроком ми відкриваємо цикл святкових заходів до 106-річчя ЖДУ імені Івана Франка. Попереду — чимало подій, які об'єднують університетську родину, партнерів та друзів у великому святі знань і розвитку.

106 років — 106 троянд — тисячі історій успіху, що розквітають разом із університетом!

<https://www.facebook.com/photo/?fbid=1385668780232436&set=pcb.1385672976898683>

<https://www.facebook.com/reel/1363220942092453>

У ЖДУ імені Івана Франка – новий (а точніше, вже перевірений) лідер студентського братства!

23 жовтня відбулися вибори голови студентського братства, і боротьба була запеклою.

За довіру студентів змагалися: Богінська Вероніка – природничий факультет та Безносюк Дар'я – ННІ іноземної філології.

За результатами голосування перемого вдалося поспіль здобула Вероніка Богінська, набравши 52,55 % голосів! Дар'я Безносюк отримала 47,45%.

Вітаємо Вероніку за переобранням і дякуємо обом кандидатам за активність, креатив та любов до студентської спільноти. Попереду – нові ідеї, ще більше подій і студентського драйву!

На запрошення ГО «УВО» в Житомирській області викладачі університету взяли участь у фестивалі військового братерства «Люди-Титани», що відбувся у Житомирі.

Міський гідропарк був насичений різноманітними активностями: спортивні змагання, зони ментального здоров'я, майданчики цивільної та тактичної медицини, демонстрації військових дронів та техніки.

Гості також мали змогу побачити показовий бій на шаблях у виконанні ветеранів-козаків та скуштувати страви польової кухні — куліш, плов і борщ.

Для університетської спільноти участь у такому заході — це ще один крок у підтримці захисників та розвитку ветеранської спільноти. Франківці долучаються до ініціатив, які формують атмосферу братерства, взаємної підтримки та єдності.

<https://www.facebook.com/photo/?fbid=1385795206886460&set=pcb.1385796833552964>

Протягом жовтня студенти перших курсів усіх ННІ та факультетів університету зустрічалися та спілкувалися з проректоркою з наукової та міжнародної роботи, експерткою з питань академічної доброчесності Вікторією Жуковською, з секретаркою комісії з академічної

доброчесності Катериною Купрійчук.

Під час зустрічі першокурсники всіх рівнів освіти ознайомилися з політикою академічної доброчесності в університеті та нормативними документами, які її регулюють.

Під час зустрічей говорили про: морально-етичні та правові аспекти

академічної доброчесності; чесність та відповідальність у навчанні; важливість особистої відповідальності кожного студента за якість власної освіти; типові порушення академічної доброчесності та шляхи їх уникнення.

Вікторія Жуковська наголошувала, що академічна доброчесність — це не лише вимога, а й запорука успіху, адже вона виховує повагу до праці, формує критичне мислення й готує студентів до чесної конкуренції у професійному житті.

Зустрічі стала важливим кроком у формуванні культури академічної доброчесності серед першокурсників і підтвердила, що чесність — це не лише вимога, а й цінність, з якої починається справжня освіта.

<https://www.facebook.com/photo/?fbid=1389731129826201&set=pcb.1389731556492825>

Доцентка кафедри міжкультурної комунікації та іншомовної освіти ННІ іноземної філології Юлія Лісова пройшла міжнародне стажування у межах стипендіальної програми Посольства Франції в Україні для викладачів французької мови.

Стажування відбувалося з 26 червня по 16 липня 2025 року в Лотаринзькому університеті (м. Нансі, Франція).

Програма стажування передбачала: поглиблення знань про технології використання штучного інтелекту у викладанні французької мови; опанування стратегій ефективної комунікації в навчальному середовищі в умовах міжкультурної взаємодії; практичне застосування інтерактивних методів навчання; а також участь у культурно-освітній програмі «Лотарингія й Ельзас: культурно-мистецькі та гастрономічні особливості регіону».

Участь Юлії Лісової в міжнародному стажуванні стала важливим кроком у професійному розвитку викладачів французької мови та сприяє зміцненню українсько-французького академічного партнерства.

<https://www.facebook.com/photo/?fbid=1392954912837156&set=pcb.1392955262837121>

Під час засідання ректорату 6 жовтня університетська спільнота мала приємну подію — відзначення колег почесними нагородами Верховної Ради України.

Народний депутат України Володимир Арешонков від імені парламенту вручив Грамоти Верховної Ради України:

- Наталії Бовсуновській, першій проректорці університету
- Володимиру Чумаку, проректору з навчально-виховної та методичної роботи.

Нагороди стали визнанням високого професіоналізму, ефективного управління освітнім процесом і значного внеску у розвиток університету.

Під час зустрічі також обговорили актуальні питання розвитку освітньої сфери, зокрема державну політику підтримки закладів вищої освіти та заплановане підвищення заробітних плат освітянам.

Такі відзнаки — це не лише

особиста честь, а й свідчення авторитету ЖДУ імені Івана Франка як провідного освітнього та наукового центру, який формує якісну освіту і гідно представляє регіон у

всеекранському освітньому просторі.

<https://www.facebook.com/photo/?fbid=1393061442826503&set=pcb.1393067486159232>

У ННІ іноземної філології пройшов Тиждень перекладача: Innovations and Best Practices in the Field.

У межах проведення Тижня перекладача студенти інституту та учні Наукового ліцею взяли участь у низці заходів, організованих кафедрою англійської філології та перекладу.

29 вересня відбувся конкурс на кращу студентську наукову роботу:

Tackling Contemporary Challenges in Modern Translation Studies. Тематика досліджень охоплювала актуальні проблеми художнього та юридичного перекладу.

Переможцями стали:

1 місце – Янчук Олександр (науковий керівник: Лисецька Юлія);
2 місце – Бондаренко Катерина (науковий керівник: Очковська Анна);
3 місце – Проботюк Анастасія (науковий керівник: Очковська Анна).

30 вересня пройшов тренінг з художнього перекладу Bridging Worlds: A Celebration of Literary Translation, який традиційно провів доцент Андрій Зорницький. Майбутні перекладачі дізналися про тонкощі відтворення стилістичних засобів у перекладі з англійської мови.

1 жовтня відбувся конкурс з послідовного перекладу The Power of Precision: Enhancing Your Consecutive Interpretation Skills.

Переможцями стали:

1 місце – Бочковська Ірина;
2 місце – Сахневич Катерина;
3 місце – Самойленко Софія.

Того ж дня Андрій Зорницький

провів тренінг для ліцеїстів Наукового ліцею Echoes of Language: Competing in Literary Translation Excellence.

Відбулося нагородження переможців конкурсу з художнього перекладу:

1 місце – Федорчук Максим;
2 місце – Бовсуновська Олена-Надія, Оріховська Олександра;
3 місце – Максимець Віра та Морозова Мар'яна.

2 жовтня була тематична зустріч із комерційним директором ПП «Перекладацька агенція Грейт» Олександром Куліковим – «GR8: Translating Through the Decades». Найактивніші студенти отримали подарунки від агенції!

Під час зустрічі нагороджено переможців конкурсу з художнього перекладу:

1 місце – Сокирко Анастасія;
2 місце – Пустовойт Єлизавета;
3 місце – Ейсмонт Ангеліна.

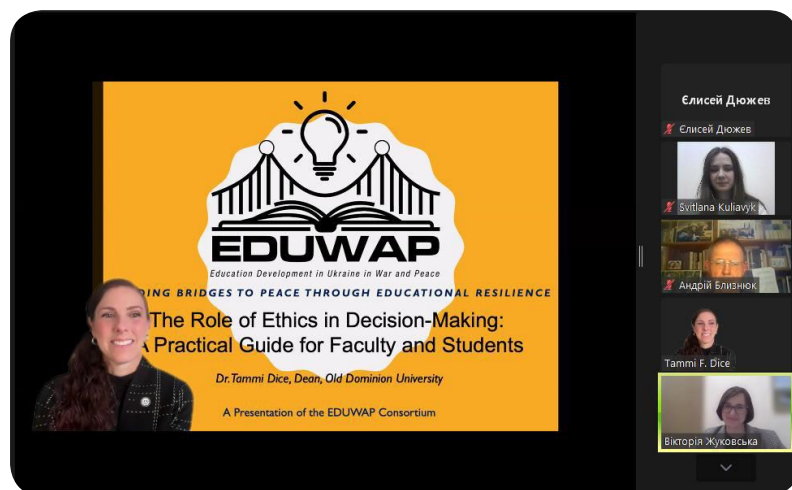
Всі переможці конкурсів отримали дипломи під час заходу.

<https://www.facebook.com/photo/?fbid=1396185779180736&set=pcb.1396186799180634>

Декан Коледжу освіти та професійних студій Дарден Університету Олд Домініон (США) професорка Таммі Дайс провела 2 жовтня для студентів та викладачів ННІ філології та журналістики онлайн-лекцію на тему: The Role of Ethics in Decision-Making: A Practical Guide for Faculty and Students.

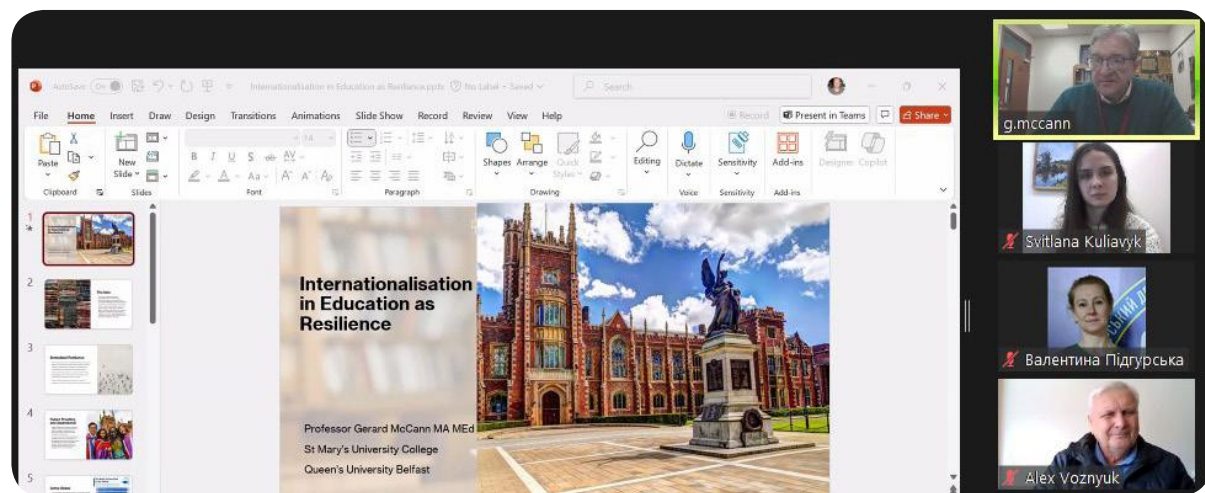
Доктор Дайс розповіла, як діяти в умовах, коли правила не завжди чіткі, цінності можуть суперечити одне одному, а ситуації вимагають врахування різних точок зору. Учасники зустрічі дізналися, чому етичне рішення – це більше, ніж просто дотримання правил, ознайомилися зі структурованими моделями аналізу дилем, обговорили реальні приклади культурних і професійних викликів. Окремо торкнулися питання академічної доброчесності у розрізі використання штучного інтелекту в освіті та науковій діяльності.

<https://www.facebook.com/photo/?fbid=1393916199407694&set=pcb.139392292740355>

Студенти та викладачі 11 жовтня вивчали історичну спадщину України часів Київської Русі. Під час екскурсії відвідали скансен-парк «Київська Русь», який відтворює архітектуру древнього Києва XI ст., часів Володимира Великого та Ярослава Мудрого. Під час екскурсії «Древній Київ» захоплювалися величчю Софіївського Собору, Золотими Воротами, Андріївською церквою та історіями життя киян XVIII-XIX ст. на Подолі.

Додатуйтеся до спілки мандрівних франківців - <https://invite.viber.com/...>
<https://www.facebook.com/photo/?fbid=1399633882169259&set=pcb.1399638748835439>

Онлайн-лекцію на тему «Internationalisation in Education as Resilience» 17 жовтня провів професор Джерард МакКенн, головний лектор і міжнародний координатор Коледжу Святої Марії Королівського університету Белфаста (Велика Британія), для студентів та викладачів університету.

До участі в лекції долучилися директорка ННІ педагогіки Валентина Танська, викладачі та студенти, які представляють кафедру англійської мови з методикою викладання в дошкільній та початковій освіті.

Під час зустрічі професор МакКенн акцентував увагу на важливості глобальних партнерств між

університетами, науковими установами та державними структурами. Він наголосив, що провідні університети світу активно впроваджують стратегії інтернаціоналізації освіти — від академічної мобільності й залучення іноземних викладачів до спільних наукових досліджень та інноваційних проєктів.

Учасники мали можливість поставити запитання та обговорити перспективи розвитку міжнародного співробітництва у сфері освіти.

<https://www.facebook.com/photo/?fbid=1408037517995562&set=pcb.1408040347995279>

Студенти університету, які є членами молодіжної ради міста, 21 жовтня зустрілися з представниками міжнародної громадської організації Peace winds, які завітали до нас з Японії.

Місцем зустрічі став Пластовий молодіжний центр Житомирської міської ради. Обговорювали виклики, які постають перед молоддю під час війни та які рішення проблем можна знайти і почати впроваджувати вже зараз. Університет представляли Дешков Максим – голова молодіжної ради, Богінська Вероніка – секретар молодіжної ради, а також Назарчук Ганна та Тищенко Владислав – члени молодіжної ради.

<https://www.facebook.com/photo?fbid=1410955124370468&set=pcb.1410956311037016>

Дмитро Зінчук — бронзовий призер міжнародного турніру «Batumi Open»!

Міжнародний турнір з Kyokushinkai Karate — «Batumi Open» відбувся 25–26 жовтня в місті Батумі (Грузія).

Вітаємо Дмитра Зінчука, студента II курсу факультету фізичного виховання і спорту, який продемонстрував високий рівень підготовки та виборов 3 місце!

Твоя праця — це приклад мотивації та натхнення для інших!

Щиро дякуємо тренерському складу за підготовку та настанови, а спортсмену за наполегливу працю, відданість тренуванням і жагу до перемоги!

<https://www.facebook.com/photo/?fbid=1328011729120192&set=pcb.1328011752453523>

Нагородження переможців загальноміського конкурсу «Обдарованість року» відбулося 16 жовтня. Ми щиро радіємо, що серед відзначених — учні Наукового ліцею

У номінації «Інтелект року» нагороджений Тільки Ілля, учень нашого ліцею, — за II місце у XXIV Всеукраїнському чемпіонаті з інформаційних технологій «Екософт-2025» та XVI Національному етапі Міжнародного конкурсу комп'ютерних проєктів «INFOMATRIX-2025».

Ляшевич Владислав, учень 10 класу ліцею та вихованець гуртка ЖМЦНТУМ, — трикратний переможець Всеукраїнських змагань із дрон-рейсингу 2024–2025 років, переможець Кубка Київського Палацу юнацтва «Drone Racing Palace Cube 2025», а також фіналіст TOP-16 міжнародних змагань IGOW («International Game Of Whoop») серед 2380 учасників з усього світу.

<https://www.facebook.com/photo/?fbid=821086060305508&set=pcb.821086193638828>

Воркшоп «Мій перший міжнародний проєкт Erasmus+», який об'єднав активну молодь Житомирщини, представників громадських організацій та випускників програм ЄС відбувся 21 жовтня в ННІ іноземної філології на кафедрі міжкультурної комунікації та іншомовної освіти.

Захід мав на меті познайомити молодих людей із можливостями програм Erasmus+ Молодь та Європейського корпусу солідарності – міжнародними тренінгами, молодіжними обмінами, волонтерськими проєктами та ресурсами для розвитку молодіжних ініціатив.

Протягом воркшопу учасники дізналися, як працює програма Erasmus+ для молоді, спробували себе у ролі молодіжних проєктних менеджерів і створили власні ідеї мініпроєктів.

Молодь брала участь у мозкових штурмах, навчалася знаходити партнерів, формувати міжнародні команди, заповнювати спрощений шаблон заявки – Project Canvas, а також презентувала свої ідеї англійською у форматі elevator pitch.

У результаті кожен учасник/учасниця вийшли із конкретною ідеєю власного міжнародного проєкту та розумінням, як зробити перший крок до його реалізації. Атмосфера події була наповнена креативом, натхненням і бажанням діяти – from idea to impact!

Воркшоп організували Інформаційний центр Erasmus+ Молодь та Європейський корпус солідарності в Україні спільно з ГО «Молодіжна фундація європейських ініціатив».

Тренеркою воркшопу була Ірина Яцик – кандидатка філософських наук, проєктна менеджерка Молодіжного центру «ПРОСТО».

<https://www.facebook.com/photo/?fbid=1409007874565193&set=pcb.1409010061231641>

<https://www.facebook.com/reel/824904179914839>

23 жовтня Київ став центром сили та натхнення! Відбувся Український Жіночий Конгрес-2025, який вже вдев'яте об'єднав лідерок і лідерів для просування гендерної рівності та розширення можливостей жінок.

Цьогорічне гасло — «Сміливість бути собою!» — ідеально відображає дух часу!

Олена Кондратюк, співзасновниця Конгресу та віце-спікерка Верховної Ради України, потужно відкрила подію, наголосивши: «Ми практикуємося в сміливості сказати ТАК. Так – зміні професії. Так – керівній посаді. Так – життю попри війну. Кожне ТАК – це сміливість! Кожна, хто каже ТАК – смілива!»

Наші сильні жінки потребують можливостей, щоб розкритися й реалізуватися якнайкраще! Саме про це говорила Перша леді України Олена Зеленська у своєму зверненні. Її підтримали Прем'єр-міністерка Юлія Смирденко та пані Посол ЄС в Україні Катаріна Матернова.

Чотири Платформи Сміливості, Чотири Шляхи до Змін: Сміливість бути першими! (Про молодь, науку, стартапи та інвестиції у завтра).

Сміливість бути видимими! (Про жінок-лідерок, які розвивають громади та бізнеси в прифронтових регіонах).

Сміливість бути у владі!
Сміливість бути різними!

Момент, що зворушив: Відзнаку Конгресу за визначні досягнення у сфері жіночого лідерства отримала неймовірна Тетяна «Хрещена» Теплюк — 73-річна військовослужбовиця з бригади «Азов»! Це справжній приклад незламності!

Жінки України сьогодні — це очільниці громад, власниці бізнесів, рушійна сила стійкості та розвитку. Вони формують основу нашого майбутнього!

#УЖК2025 – це не просто подія, це маніфест сміливості, яка перетворює виклики на можливості! Дякуємо всім учасникам за цей надихаючий день!

Титульна сторінка

ЗМІСТ, СТРУКТУРА ТА ОБСЯГ КВАЛІФІКАЦІЙНОЇ (ДИПЛОМНОЇ) РОБОТИ

7

ДОДАТКИ* Додаток 1

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
ЖИТОМИРСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ УНІВЕРСИТЕТ ІМЕНІ ІВАНА ФРАНКА
Факультет/ навчально-науковий інститут _____
Кафедра _____

Регістраційний № _____
Дата реєстрації _____

ТЕМА КВАЛІФІКАЦІЙНОЇ (ДИПЛОМНОЇ) РОБОТИ _____

Кваліфікаційна (дипломна) робота здобувача вищої освіти _____ другого (бакалаврського)/ (магістерського) рівня вищої освіти спеціальності _____ предметної спеціальності спеціалізації _____ освітньої програми _____ групи _____ (ПРИБЛИЖНО, тобто не більше ніж одне слово)

Науковий керівник: _____ (посада, науковий ступінь, місце роботи) _____ (ПРИБЛИЖНО, тобто не більше ніж одне слово)

Рекомендована до захисту рішеннями кафедри _____

Протокол № _____ від «___» _____ 20__ р.

Зав. кафедри _____ (підпис) _____ (Власне ім'я ПРИБЛИЖНО)

Житомир – 20__

Дата захисту _____

Результат захисту	Оцінка	
	за університетського шкалою	за шкалою ЄКТС
_____	_____	_____

Голова ЕК _____ (підпис) _____ (Власне ім'я ПРИБЛИЖНО)

Члени ЕК _____ (підпис) _____ (Власне ім'я ПРИБЛИЖНО)
_____ (підпис) _____ (Власне ім'я ПРИБЛИЖНО)
_____ (підпис) _____ (Власне ім'я ПРИБЛИЖНО)

Секретар ЕК _____ (підпис) _____ (Власне ім'я ПРИБЛИЖНО)

У межах серії методичних семінарів «Вдосконалення системи внутрішнього забезпечення якості освіти в університеті» відбувся другий семінар, присвячений темі «Оновлення та впровадження положення про кваліфікаційну (дипломну) роботу».

Під час заходу обговорили ключові зміни, передбачені новою редакцією положення, зокрема вимоги до структури, змісту, оформлення та публічного захисту кваліфікаційних робіт. Особливу увагу

прідали питанням академічної доброчесності, дотриманню стандартів вищої освіти, а також підвищенню прозорості та об'єктивності оцінювання.

Учасники семінару відзначили, що впровадження оновленого положення є важливим кроком у систематизації процедур підготовки та захисту кваліфікаційних робіт. Документ сприяє уніфікації вимог до виконання досліджень на бакалаврському та магістерському рівнях, посиленню ролі

наукового керівника, а також створенню єдиного нормативного простору, який забезпечує якість освітнього процесу відповідно до сучасних стандартів та принципів внутрішньої системи забезпечення якості освіти Житомирського державного університету імені Івана Франка.

<https://www.facebook.com/photo/?fbid=1409968377802476&set=pcb.1409969567802357>

В університеті стартувала серія методичних семінарів «Вдосконалення системи внутрішнього забезпечення якості освіти в університеті». Саме через систему положень (зокрема, але не виключно) університет формує культуру якості, забезпечує узгодженість дій всіх учасників освітнього процесу та створює умови для їх постійного вдосконалення.

У межах серії методичних семінарів «Вдосконалення системи внутрішнього забезпечення якості освіти в університеті» відбувся перший семінар, присвячений питанням реалізації Порядку присвоєння професійних кваліфікацій в університеті. Захід був спрямований на ознайомлення всіх учасників освітнього процесу із новою редакцією внутрішнього нормативного документа, який регламентує процедуру присвоєння професійних кваліфікацій здобувачам вищої освіти за наявності або відсутності

затвердженого професійного стандарту.

Під час семінару було обговорено зміст і структуру Порядку, особливості освітніх програм, що передбачають присвоєння професійних кваліфікацій, особливості організації освітнього процесу за освітніми програмами, що передбачають присвоєння професійних кваліфікацій, умови присвоєння професійних кваліфікацій. Особливу увагу приділили узгодженню процедур з політикою забезпечення якості освіти в університеті, принципам академічної доброчесності та прозорості ухвалення рішень.

Учасники відзначили, що впровадження оновленого Порядку є важливим кроком до підвищення ефективності внутрішньої системи контролю якості підготовки здобувачів вищої освіти.

<https://www.facebook.com/photo/?fbid=1409094847889829>

Гаранти освітніх програм ЖДУ взяли участь у Всеукраїнському форумі «Нові тренди індустрії гостинності 2025–2026». Викладачки кафедри економіки, менеджменту, маркетингу та готельно-ресторанної справи ЖДУ імені Івана Франка – доцентка Світлана Павлова (ОП «Готельно-ресторанна справа») та професорка Валентина Фостолович (ОП «Готельно-ресторанний бізнес») – долучилися до Всеукраїнського форуму профільних навчальних закладів індустрії гостинності, що відбувся 23–25 жовтня в Івано-Франківську на базі готельно-ресторанного комплексу Nadiya.

Форум об'єднав освітян і практиків галузі навколо теми інновацій, диджиталізації, сервісу, HR і маркетингу у сучасній гостинності. Учасники обговорювали питання екопозиціонування готельного бізнесу та розвиток сталих підходів у сфері.

Особливе враження справила презентація доцентки Тетяни Колесніченко (Таврійський державний агротехнологічний університет імені Дмитра Моторного) про креативні підходи фуддизайну та фудстайлінгу, доповнена дегустацією ескарго.

Практичними кейсами поділилися відомі ресторатори – Роман Кутинський (Poverh, Dali Bude) та Нелія Махайлюк (GreenBar&Resto, Amo Cafe).

Учасність у таких подіях – це можливість обмінятися досвідом, знайти однодумців і ще глибше зануритися у світ справжньої гостинності.

<https://www.facebook.com/photo?fbid=1413913054074675&set=pcb.1413918467407467>

Радіодиктант національної єдності

Щороку День української писемності та мови набуває особливого значення, і для Житомирського державного університету імені Івана Франка стало доброю, глибоко символічною традицією відзначати його написанням Радіодиктанту національної єдності.

Сьогодні викладачі та студенти нашого університету знову долучилися до цієї акції, яка єднає мільйони українців по всьому світі. Це — глибокий символічний акт, що набуває критичної ваги саме зараз. Українська мова сьогодні перебуває на лінії фронту, слугуючи ключовим маркером нашої національної ідентичності та незламності.

Цьогорічний текст «Треба жити» створила талановита українська письменниця, перекладачка, відома своїми глибокими та іронічними творами — Євгенія Кузнецова,

авторка книжок «Спитайте Мієчку», «Готуємо в журбі», «Драбина». А довірили читання тексту неперевершеній Народній артистці України Наталії Сумській.

У стінах ЖДУ імені Івана Франка ми відчули пульс усієї країни. Разом із нашими захисниками, з українцями за кордоном, із тими, хто страждає та вмирає за право говорити рідною мовою, ми довели: українське слово неможливо заглушити!

Колектив ЖДУ імені Івана Франка щиро дякує всім, хто долучився до цієї надзвичайно важливої події! Нехай українська мова лунає гордо, вільно і потужно!

Пресслужба університету

Відео за посиланням: <https://www.facebook.com/reel/2788715658142308>

Сучасні технології в журналістиці

Воркшоп, присвячений використанню сучасних технологій у журналістиці та освіті, відбувся 26–27 вересня у Львові. Учасники обговорювали нові підходи до підготовки журналістів у цифрову добу та ділилися практичним досвідом. Наш університет представила доцентка кафедри журналістики, реклами та PR Людмила Давидова.

— Що таке авторський воркшоп «Використання штучного інтелекту в журналістській практиці» та як Ви дізналися про нього? Які були умови участі?

— Авторський воркшоп «Використання штучного інтелекту в журналістській практиці» був організований чеською громадською організацією «Асоціація з міжнародних питань» (АМО) за фінансової підтримки Програми трансформаційної співпраці Міністерства закордонних справ Чеської Республіки. Упродовж багатьох років я співпрацюю з АМО, навчаюся сама і залучаю до різноманітних тренінгів і воркшопів студентів ННІ філології та журналістики. Кілька років тому мала чудову нагоду відвідати університет Масарика у Брно, поспілкуватись із викладачами журналістики та дізнатись про особливості підготовки майбутніх медійників у Чехії. Прекрасним досвідом було спілкування з журналістами чеських друкованих та онлайн-видань, а також можливість відвідати студії чеського телебачення і радіо у Брно. Тож цього разу, коли чеські колеги повідомили про відбір учасників на воркшоп у співпраці з командою Texty.org.ua, я заповнила заявку на участь, пройшла відбір та мала честь представляти наш університет серед інших учасників. Щиро вдячна координаторці проєктів Асоціації з міжнародних питань пані Зденці Вагнеровій за можливість брати участь у таких заходах, опановувати нові знання і підвищувати свій викладацький рівень.

— Що нового та цікавого Ви дізналися про

використання ШІ в журналістиці?

— Власне, під час авторського воркшопу надзвичайно цікавими були презентації від представників Texty.org.ua — Наталії Романишин «ШІ для журналістів: технології, можливості й виклики» та Дениса Губашова «Сучасні zero-code інструменти штучного інтелекту для аналізу». Учасники активно обговорювали результати опитування, як редакції українських медіа залучають ШІ для створення контенту, рівень маніпулятивності українських телеграм-каналів та інше. Особисто для мене новою була інформація про мовне моделювання, особливості промпт-інжинірингу, техніки промптінгу.

— Розкажіть, про які інструменти використання ШІ йшлося на зібранні.

— Здебільшого під час практики ми тестували моделі ШІ — ChatGPT, GPTs, Gemini, Grok, Claude, Sono music, Pinpoint та інші.

— Учасники воркшопу були прибічниками чи противниками використання ШІ в журналістиці? А на Вашу думку, ШІ допомагає журналістам чи шкодить?

— Штучний інтелект активно увійшов у наше життя, тож заперечувати його можливості або забороняти використання безглуздо. Інша справа, що має бути усвідомлене, доброчесне й етичне застосування можливостей ШІ. Наприклад, ми можемо за допомогою різноманітного інструментарію систематизувати великі масиви даних, працювати з колекціями документів, переглянути певну інформацію при підготовці до інтерв'ю, але в жодному разі не генерувати медійний контент

за допомогою ШІ, видаючи його за авторський. У цьому всі учасники воркшопу були однастайні.

— Які ідеї Ви винесли з воркшопу? Що плануєте застосовувати у своїй роботі?

— Насправді, ідей багато. Перш за все, планую поділитися новими вміннями із застосування інструментарію ШІ з колегами і студентами — журналістами та видавцями — під час проведення семінарів та практичних занять. Разом із здобувачами бакалаврської освіти під час вивчення навчальної дисципліни «Програмно-комп'ютерне забезпечення роботи медійника» приділимо більше уваги технікам промптінгу. Також порівнюватимемо й аналізуватимемо результати, які пропонують різні моделі ШІ за одним і тим самим запитом. А разом із магістрами у межах курсу «Видавничі діяльність та редагування: сучасні виклики» вже маємо досвід написання оповідань та створення ілюстрацій із використанням можливостей ШІ.

— На Вашу думку, чи можна інтегрувати ШІ у навчальний процес?

— Це вже відбувається. Разом із колегами під час зустрічі у Львові аналізували навчальні програми, силабуси за фахом «Журналістика». Маю зазначити, що більшість закладів вищої освіти, серед них і наш університет, вже запровадили окремі дисципліни або навчальні модулі, теми, які розглядають можливості різних моделей ШІ. Приємно, що під час воркшопу я мала нагоду долучитись до розробки рекомендацій щодо застосування ШІ в освіті.

Крістіна Коляда

Успішний початок у чемпіонаті міста

Чоловіча волейбольна команда ЖДУ імені Івана Франка 6 жовтня успішно розпочала свої виступи у чемпіонаті міста Житомира. У першому матчі наші хлопці зустрілися з командою «Грім-2» та здобули у складній боротьбі перемогу з рахунком 1:2! Вітаємо наших спортсменів з вдалим стартом! Вдячність гравцям за відданість на майданчику, а також тренеру Валентину Бурковському за впевнену тактичну побудову гри та підтримку команди.

Журналістка нашої газети зустрілась з тренером команди Валентином Бурковським та поставила йому кілька запитань про команду, про гру, про плани.

— Розкажіть нашим читачам про команду. Хто в ній грає — викладачі чи студенти, з яких кафедр чи факультетів? Як давно створена команда і які вже є досягнення?

— У команді грають виключно студенти ЖДУ імені Івана Франка з різних факультетів. Це збірна команда університету. Команда була створена шість років тому. До цього сезону нею керував Микола Саранча. Я прийняв команду з 1 вересня цього року. Із досягнень команда має бронзові медалі та четверте місце на чемпіонаті міста у минулому році.

— Як Ви готували команду до чемпіонату, зокрема до гри з «Грім-2»?

— Особливо багато часу на підготовку не було, тому що чемпіонат міста розпочався дуже рано, і в мене був буквально місяць, щоб познайомитися з командою. Порівняно з минулим роком склад команди оновився приблизно на 70%. Прийшло дуже багато першокурсників, тому попереду ще багато роботи.

— Як Ви підтримуєте мотивацію команди протягом гри чи сезону?

— Зараз ми багато граємо, зігруємося. Я шукаю позитивні моменти в кожному з гравців, визначаю

позиції, на яких вони можуть найкраще допомогти команді.

— Відомо, що у спортсменів є певні ритуали, щасливі речі чи прикмети перед грою. Чи є у Вас та команди щось подібне?

— Я ще не питав у хлопців, які в них ритуали, але головне, що ми робимо і що я вимагаю від команди, — це щоб ми були як сім'я. Щоб завжди трималися разом, розуміли один одного. Адже є гравці, які щойно прийшли, і ті, що вже давно в команді, — тобто мають різний рівень підготовки. Тому для мене найважливіше, щоб ми були не просто командою, а справжньою сім'єю.

— На сайті університету, де ми взяли інформацію про гру, йшлося про певні технічні помилки під час матчу. Ви не могли б деталізувати, про що йшла мова?

— Технічні помилки у грі з «Грім-2» — це нормально, адже, як я вже казав, команда молода, практично новий склад, нещодавно сформований. Молоді хлопці мають право на помилки. Головне, що ми над цим працюємо і намагаємося, щоб їх ставало менше.

— Які цілі ставите перед командою у цьому чемпіонаті?

— Максимум. Ми хочемо виграти чемпіонат міста, інших цілей перед собою не ставимо.

Єва Павленко

Перша книга студентки Каріне Гевондян «Чорний Бусол. Ті, що не повернулись»

Студентка 4 курсу спеціальності «Сценічне мистецтво» Каріне Гевондян (Каріне Лют) презентувала свою першу книгу «Чорний Бусол. Ті, що не повернулись». Це глибока й емоційна історія про втрату, пошук себе та силу пам'яті. За словами авторки, поштовхом до написання книги стала власна внутрішня боротьба. Ця книга — віддзеркалення її власних пошуків цінностей і відповідей на складні питання сьогодення. «Мені було дуже важко, і щоб полегшити свій стан, я почала писати», — розповідає Каріне. У роботі над виданням дівчині допомагали житомиряни — літературна редакторка Наталія Данилюк та художник і дизайнер Олександр Шанський, який оформив обкладинку. Книга вийшла друком у місцевому видавництві, доступна також в електронному форматі. Наразі триває переклад англійською мовою.

Журналістка редакції зустрілась з авторкою та поспілкувалась з нею про книгу, про образи книги, про настрій, про плани.

— З чого почалася історія «Чорного Бусла»? Що стало головним поштовхом для написання книги?

— Головним поштовхом стала моя спроба вижити. Мої особисті переживання штовхнули мене до написання книги. Головою я розуміла, у мене є все для того, щоб існувати фізично, та немає духовної цілі — вищої мети, яка, на мій погляд, усім нам потрібна. Існування і справжнє життя, як на мене, не мають нічого спільного. У книзі підіймаються проблеми, з якими деякі люди стикаються щодня, але мовчать про це. На момент, коли я почала писати книгу, мені здавалось, що усі почуваються краще, ніж я. Я думала, що мені одній погано, одна я маю душевну біль, яку нічим не заглушити. Я почала писати книгу як акт терапії до самої себе — щоб усвідомити свою біль, вгамувати її і дати їй виллятися хоч кудись. Навіть на простий аркуш паперу. Щоб я сама нарешті зрозуміла себе, відпустила свою біль, з яким мені було важко існувати, та почала жити далі.

— Образ Чорного Бусла звучить дуже особливо. Що він символізує для Вас і Ваших героїв?

— Чорний Бусол — це, дійсно, особливий образ. Особисто для мене це — як пошук щастя, яке іноді виявляється зовсім не таким, як ми можемо його уявити. Мені здається, люди не має мати свою істинну ціль. А те, що Чорний

Бусол означає для самих героїв, раджу прочитати у книзі — там є відповідь.

— Ви казали, що почали писати, щоб вправитися з важкими почуттями. Чи допомогла Вам ця книга пережити важкий період?

— Так, книга справді допомогла мені. Я змогла визначити свої істинні цілі, відкритися на її сторінках і добряче пофілософствувати, що я дуже люблю. І, мабуть, найголовніше — емоційно вона й досі мені допомагає.

— Над книгою працювала команда з Житомира. Як проходила Ваша співпраця з редакторкою та дизайнером обкладинки?

— Ми всі працювали на відстані. Але без них я би точно не впоралась. Професіонали, які терпляче та творчо виконують свою роботу. Це було легко і, водночас, хвилююче. Я щиро вдячна їм за цю спільну роботу.

— Зараз готується переклад англійською. Як у Вас плани щодо подальшого життя книги?

— Плани у мене чисто інтуїтивні. Насправді, чіткої стратегії розвитку чи маркетингу в мене немає. Я перекладаю книгу, щоб оприлюднити її на іноземних порталах. Вона писалась для широкої аудиторії. Я спеціально описала у книзі столицю світу — Нью-Йорк, щоб кожному з нас було легко, без прив'язки до менталітету, заглибитися у сенси книги. Звісно, без української культури я її не залишила, тому що Бусол — у нашій культурі птах, який приносить щастя.

Вікторія Бордюк

Від редакції: з книгою можна ознайомитись за посиланням на Амазон та в Інстаграмі:

https://www.amazon.com/%D0%A7%D0%9E%D0%A0%D0%9D%D0%98%D0%99-%D0%91%D0%A3%D0%A1%D0%9E%D0%9B-%D0%A2%D1%96-%D0%BF%D0%BE%D0%B2%D0%B5%D1%80%D0%BD%D1%83%D0%BB%D0%B8%D1%81%D1%8C-Ukrainian/dp/B0DWV37P6X/ref=mp_s_a_1_1?fbclid=PAZnRzaANodg9leHRuA2FibQlxMQABp5h6he5JutHq1mrrVR4jA9_lkedU91NEGwwOSpVnh1SKogONDzt3k0YD6zO7_aem_RA4_csp4abjYVJV-OENTeg

https://l.instagram.com/?u=https%3A%2F%2Fwww.kobo.com%2Fwww%2Fen%2Fbook%2F82D5vwgspTK4qGU8muOPLQ%3Ffbclid%3DPAZnRzaANodg9leHRuA2FibQlxMQABp1PekFpTxxG2zOc2MFVQTU2YP3Mmnsd2EvrAOz-1Um0ZFgukBn8lCcNqUmB_aem_TQctFICzdGvrVsUTSUsDvA&e=AT1WZewx9cr1FdsnVjb7bs_NBCHJMxST5szsWM-BQRzRRuoilbFugZb10chFmBsl7ehD9oDBmbioMHAfnqK6MdnROSu9YEOVi5egAa7_A

Премія імені Пйотра Нуровського у студента ЖДУ!

В межах 45-го Семінару Європейських олімпійських комітетів, який проходить спільно з Форумом олімпійської солідарності МОК 3 жовтня на Мальті, було оголошено переможців 10-ї зимової престижної премії ЕОК імені Пйотра Нуровського. Студент ЖДУ імені Івана Франка Ярослав Лавренюк, студент 1 курсу факультету фізичного виховання і спорту, український скелетоніст — у п'ятірці фіналістів!

Piotr Nurowski Prize for Best Young European Athlete щороку відзначає найталановитіших спортсменів Європи віком 14–18 років, які досягають високих результатів і втілюють олімпійські цінності.

У 2025 році ім'я Ярослава вже вписане в історію українського спорту:

- перше золото в історії України на чемпіонаті світу U20 зі скелетону;
- бронза чемпіонату Європи U23;
- срібло Юнацьких Олімпійських Ігор у Канвондо-2024.

Дебютувавши на Кубку світу у 16 років, сьогодні Ярослав є однією з головних надій України у зимових видах спорту!

Журналістка нашої газети скористалась можливістю, зустрілась з Ярославом та взяла у нього інтерв'ю.

— Розкажіть нашим читачам про свій спортивний шлях: з чого все починалося?

— Мій шлях в скелетоні розпочався в 2020

році, коли я вирішив змінити вид спорту. Перед цим я займався плаванням, айкідо, паркур, але захотілось чогось нового. Як зараз пам'ятаю, що тоді захотів займатись ММА, але мама сказала, що це небезпечно. Проте згодом я почав займатись спортом, де ти головою вниз летиш на швидкості 130 км/год. Раніше я чув про скелетон, а мій тренер побачив новину на сторінці Всеукраїнської федерації скелетону та бобслею, що йде набір в команду до Юнацьких Олімпійських ігор 2020. Мій батько запитав мене, чи хочу я спробувати? Я сказав «мабуть». Згодом я вже приїхав в Київ на перше тренування. Тренер провів зі мною усі необхідні тести. Так я потрапив у команду.

— У чому полягає основна суть Вашого виду спорту? Що робить його настільки унікальним та захоплюючим? Які ваші найважливіші досягнення?

— Мій спорт — скелетон. Особливість мого спорту — це неодмінно швидкість, ми мчимо трасою вниз на швидкості близько 130 км/год з мінімальним захистом та максимальним ризиком, але мене дуже захоплює відчуття швидкості і адреналін, це неймовірно відчуття для мене. Мої найважливіші змагання були: Юніорський чемпіонат світу 2025 року, де я став чемпіоном світу до 20 років, також Юнацькі Олімпійські Ігри, де я посів 2 місце. Неймовірно спогади.

— Чи використовуєте Ви якесь обладнання? Якщо так, то розкажіть про нього.

— Усе обладнання у нас спеціальне та унікальне. Основне екіпірування — шолом, спеціально розроблений для нашого виду спорту, костюм зроблено з дуже аеродинамічної тканини за унікальними технологіями, спеціальне взуття з дуже великою кількістю маленьких, але гострих шипів, що дозволяє нам бігти по льоду. Ну і основне — наші санчата, які називаються скелетон. Кожен скелетон є унікальним за ідеями будування, тому що існують різні виробники, за матеріалами, які використовуються, і, головне, кожен із скелетонів унікально модифікується під кожного атлета за його параметрами та побажаннями.

— Наскільки розвинений скелетон в Україні? Чи проводяться в нас національні

змагання і який рівень конкуренції?

— Скелетон в Україні безперечно продовжує розвиватись. Наша команда зростає, в нас з'являється все більше спортсменів, тренерів та спеціалістів. Ми продовжуємо вчитись та покращувати результати. Станом на зараз ми вже маємо два Чемпіонати України і зовсім скоро, 1 листопада, на мій день народження, у нас відбудеться Чемпіонат України 2025 року. Щодо конкуренції — у нас в команді вона присутня винятково з метою покращення результатів спортсменів, адже коли відчуваєш дихання у спину, то прагнеш більшого. Все, що ми робимо — робимо заради результату.

— Оскільки Ваш вид спорту має сезонний характер, чим займається спортсмен у міжсезоння?

— В міжсезоння намагаюсь надавати перевагу навчанню, так як є більше вільного часу. Звісно, відпочиваю та гуляю з друзями, але і нікуди без тренувань. В Україні немає спеціальних умов для занять скелетоном, тому ми тренуємось в спортзалі та на легкоатлетичному стадіоні, так як швидкий розгін — це дуже важлива складова нашого спорту.

— Як виглядає Ваш типовий день та тиждень — як поєднуєте тренування та навчання в університеті?

— Зазвичай, у нас по два тренування в день щоденно. Інколи в день буває по три тренування і, дійсно, бракує часу та сил на навчання, але стараюсь знаходити. Мені багато допомагає батько, він мотивує і дає наснагу, щоб я вчився.

— Чи бувають моменти, коли опускаються руки, нічого не хочеться робити, хочеться все кинути? Як мотивуєте себе рухатись далі?

— Так, безперечно, такі моменти бувають, і бувають доволі часто, але згадувати свій сезон 2023/24 років, де на початку все йшло дійсно погано. Тоді я дуже хотів здатися, проте вже в середині сезону став другим на Юнацьких Олімпійських Іграх. Дійсно, без підтримки сім'ї було б набагато важче. По-перше, мій батько — це мій тренер, саме він допомагає мені під час тренувань та змагань. Моя мама теж допомагає мені, особливо морально — не здаватись та йти далі. А моя сестра завжди знає, як підняти мені

настрій. За це я дуже вдячний своїй родині.

— Чи дотримуетесь Ви особливої спортивної дієти чи режиму харчування?

— Так, безумовно. Я слідкую за харчуванням, тому надаю перевагу готувати самому, щоб страви були якомога кориснішими. Адже дуже важливо на тренуваннях чи перед змаганнями відчувати себе ситим, щоб мати сили та енергію.

— Наскільки складно поєднувати високі спортивні досягнення з особистим життям? Як Ви знаходите баланс?

— Трохи важко, тому що немає стабільності. Ти завжди їздиш з місця на місце, з країни в країну. Протягом року не виходить достатньо часу проводити вдома з родиною та друзями, але, мабуть, я вже звик до такого ритму життя. Заради результату я повинен йти на жертви.

— Як Ви дізнались, що нагороджені премією імені Пйотра Нуровського, і яку роль вона відіграє у Вашій спортивній кар'єрі?

— Мені повідомили, що я був номінований та потрапив у топ-5. Я почав готуватись до виступу. Сам виступ пройшов гарно, але не ідеально. Я задоволений. 2 місце серед усіх юних спортсменів в Європі — це дійсно велике досягнення для мене. Окрім того — суттєва фінансова складова. Виграні кошти допоможуть мені у розвитку кар'єри, бо я використаю їх на спортивні цілі.

— Ким Ви себе бачите через 20 років?

— Дуже цікаве питання! Думаю, я зароблю трохи грошей та куплю собі все, що буду хотіти, і буду насолоджуватись життям. А ще я хочу, щоб через 20 років я став людиною, яка зробить ще більше екстремальних речей, переборе всі страхи та спробує все, що пов'язано з екстримом.

Іванна Дишлок, Хільченко Вероніка

Від редакції: про засідання ЕОК, премію та спортсмена можна почитати на офіційному сайті Національного олімпійського комітету України за посиланням:

<https://noc-ukr.org/news/26510/#:~:text=Премія%20ЕОК%20імені%20Пйотра%20Нуровського,вершин%20та%20поширювати%20олімпійські%20цінності.>

Переможниця Кубка України з Комбат Дзю-Дзюцу

На Кубку України з Комбат Дзю-Дзюцу, який проходив 3–5 жовтня в селі Яблуниця Івано-Франківської області, Олександра Протасевич, студентка 4 курсу факультету фізичного виховання і спорту, виборола 1 місце у розділах Клоз-комбат та Граунд-комбат серед дорослих, а також відібралася на чемпіонат світу з Комбат Дзю-Дзюцу!

Кореспондентка зустрілась з Олександрою та поставила кілька запитань.

— Як Ви зараз себе почуваєте після змагань?

— Як завжди — трохи втомлена, але щаслива. Коли розумієш, що виклалась на всі сто, навіть втома здається приємною.

— Як виглядає Ваш ідеальний день?

— Ранок із кавою й музикою, тренування, прогулянка з близькими, щось смачне на вечерю й

відчуття, що день пройшов не дарма.

— Як Вам здається, чи реально поєднати спорт, тренування та особисте життя?

— Так, реально. Просто треба, щоб поруч була людина, яка розуміє, що спорт — це не просто хобі, а частина тебе.

— Чи були ситуації, коли спорт заважав стосункам або, навпаки, допомагав?

— Бувало по-різному. Іноді бракує часу, але спорт вчить терпінню, підтримці й командній грі

— це теж дуже допомагає у стосунках.

— Чи вдається Вам поєднувати навчання і спорт?

— Не завжди легко, але я стараюся. Головне — правильно розподіляти час і не лінуватись.

— Чи є у Вас хобі?

— Так! Люблю фотографувати, слухати музику, іноді просто гуляти самій — це допомагає відновитись і зловити баланс.

— Ким бачите себе через 10 років?

— Хочу залишатись у спорті — можливо, тренером чи наставницею для дітей. І щоб поруч була родина, якою я пишаюсь.

— Колись у Вас буде дитина, донька. Чи хотіли б Ви, щоб вона також пішла у спорт?

— Так, але тільки, якщо це буде її вибір. Головне, щоб вона робила те, що любить. Але спорт, звісно, багато чого вчить — дисципліні, силі та вірі у себе.

Анастасія Ломоносова

Тренер, який буде команду переможців

Товариський волейбольний матч між жіночою командою університету та командою Житомирського обласного спортивного ліцею пройшов 2 жовтня у спорткомплексі Житомирського державного університету імені Івана Франка. Зустріч, що відбулась у рамках підготовки до чемпіонату Житомира, стала чудовою можливістю перевірити ігрову форму команди нашого університету, злагодженість командних дій та вдосконалити тактичні елементи.

Волейбольну команду ЖДУ тренує досвідчений тренер Микола Саранча. Завдяки системній підготовці під його наставництвом студенти впевнено розвивають свої спортивні навички та готові гідно виступити на майбутньому чемпіонаті міста.

Кореспондентка газети поспілкувалась з паном Миколою про команду, про зустріч, про плани.

— Коли створилась волейбольна команда ЖДУ? Чи має вона власну назву? Ви одразу стали її тренером?

— Конкретної дати створення цієї команди немає. Чому? Тому що в нас не професійна команда, вона складається із студенток. Власної назви, як такої, немає. Став тренером цієї команди не одразу. До цього року я працював з чоловічою командою, а в цьому році я почав працювати з жіночою. Тренером став тому, що в мене є вільні години, відповідно, я їх використовую аби збудувати професійну команду.

— З кого складається команда — викладачі, співробітники чи студенти? З яких вони кафедр чи

факультетів?

— Команда складається виключно зі студенток університету. На сьогоднішній день збірну команду ЖДУ складають гравчині з факультету фізичного виховання та спорту, ННІ педагогіки та іноземної філології.

— Які досягнення вже є у команді?

— В минулому сезоні ми зі збірною командою виграли універсіаду серед закладів вищої освіти. Було чотири заклади: ЖДУ, Житомирський військовий інститут, Поліський національний університет та Житомирська політехніка. Ми виграли в минулому сезоні всі матчі, відповідно, стали чемпіонами обласної універсіади.

— Як Ви думаєте, що допомагає команді перемагати?

— На мою думку, допомагає те, що дівчата просто закохані в цей прекрасний вид спорту. Вони мотивовані тим, що хочуть показати свій результат на місцевому рівні, щоб їх помітили, так би мовити, більш професійні команди. А в майбутньому в них є бажання та натхнення показати свій найкращий результат.

— Як Ви та команда реагують на

поразки?

— На сьогоднішній день ми не мали поразок, тому ми не знаємо, як будемо на це реагувати, але сподіваємось, що поразок, як таких, не буде.

— Розкажіть про матч з командою зі спортивного ліцею. З яким рахунком закінчився матч?

— То була товариська гра, ми грали 5 чи 6 партій і всі виграли. Проте, хотів би зауважити, що спортивний ліцей складається з молодих та дуже перспективних гравчинь — учениць 8-10 класів. На мою думку, в них є непогане майбутнє у волейболі.

— Чи помітили Ви якісь недоліки у грі нашої команди? До чемпіонату міста Ви їх виправите?

— Недоліків у нас в принципі вистачає, як у будь-якої професійної команди, тому що все ідеально не може бути. Після гри ми проводимо аналіз і на наступному тренуванні ми намагаємось усувати ці недоліки. Колектив команди новий, ще цього року прийшло декілька дівчат-першокурсниць. На майбутній сезон ми маємо найвищі цілі.

Мадіна Мамаджанова

Міжнародне стажування у Болгарії

Студентка II курсу спеціальності «Туризм і рекреація» ЖДУ імені Івана Франка Олександра Трифутіна цього літа пройшла міжнародне стажування на базі Hotel Lagune Park & Aqua Club, що на курорті Сонячний берег у Болгарії, між містами Варна і Бургас.

Під час стажування Олександра здобула цінні практичні навички з організації обслуговування гостей у форматі шведського столу, ознайомилася з принципами професійної етики та стандартами сервісу, познайомилася з традиційними болгарськими стравами, свіжими морепродуктами та винами з місцевих ферм.

Такі стажування дають змогу нашим студентам не лише пізнавати індустрію туризму «зсередини», а й формувати професійні компетентності, що відповідають міжнародним стандартам.

Журналістка нашої редакції зустрілась з Олександрою Трифутіною та поставила їй кілька запитань.

— Нам стало відомо, що Ви проходили міжнародне стажування на базі Hotel Lagune Park & Aqua Club у Болгарії. Як Ви туди потрапили?

— Так, я проходила стажування в Болгарії. Як туди потрапила? Насправді, це було доволі неочікувано. Був звичайний навчальний день. У нас була пара з нашою кураторшою Інною Нестерчук. Ми говорили про різні стажування, про готелі в інших країнах. І вона запропонувала групі дві країни — Болгарію і та ще якусь. Якщо чесно, я вже не пам'ятаю. Але точно знаю, що для другої країни потрібно було записуватись на платні мовні курси, а для Болгарії цього не потрібно було робити. З усієї групи тільки в мене виникло бажання поїхати на стажування.

— Як Ви готувалися до поїздки?

— Готувалася до поїздки із доволі серйозним настроєм, оскільки це був мій другий виїзд за кордон, а на стажування перший. Нам скинули

контакти, я зв'язалася з куратором, який за нас відповідатиме. З нею потрібно зв'язуватись під час будь-яких неприємностей або для того, щоб з'ясувати якісь запитання щодо Болгарії. Вона нам скинула перелік речей, які потрібно взяти з собою. Наприклад, білий верх та чорний низ для уніформи. Окремо наголосила на тому, які документи потрібні. Речі у чемодан складала ті ж самі, що і на відпочинок, окрім одягу для роботи. Ліків брала багато, тому що в Болгарії вони дорожчі, чим в Україні, і не всі доступні без рецепту лікаря. Тобто, була звичайна підготовка до поїздки як на відпочинок, тільки деякі речі для роботи додала.

— Які були Ваші перші враження від країни та роботи в готелі?

— Мої перші враження були досить яскраві та цікаві. Це дуже незабутня країна, цікава. В ній є багато різних цікавих місць, є що подивитися. Вона — жива, зі своєю культурою, її дуже цікаво досліджувати.

— Які обов'язки Ви виконували?

— У мої обов'язки входило прибирання столів, сервірування. Якщо столи були на терасі, то без

сервірування. Також після закриття ресторану, коли всі гості вийшли, потрібно було позамітати, протерти столи, помити підлогу, прибрати свої робочі місця. Там, де спеціальна машина мила тарілки, нам потрібно було їх протирати та розставляти. І прибори протирати, стаканчики. Також на великій перерві між обідом та вечерею нам давали додаткові завдання. Все перераховувати не буду, тому що їх було доволі багато. Зокрема — протирати вікна, перевіряти тарілки, протирати стільчики і багато іншого.

— Чого нового Ви навчилися у сфері туризму?

— Не знаю, чи це можна віднести цієї сфери, я навчилася бути більш відкритою до співпраці та більш комунікабельною з людьми. Це дуже важливо, тому що я працювала з людьми, яких я не знала, з якими потрібно було підтримувати контакт, оскільки ми щоденно бачились. Ми спілкувались не тільки з українками, у нас працювали ще й турки, з якими теж потрібно було підтримувати якусь комунікацію. І це було досить важливо, оскільки ми з ними

працювали в одній команді. Також я навчилася гарно прибирати, якщо так можна сказати, тому що були певні вимоги. Якщо ми недостатньо прибралися або десь щось не виконали, нас могли оштрафувати.

— Що Вам сподобалось під час стажування?

— Під час мого стажування мені найбільше сподобався колектив, з яким я працювала. З українками та з турками ми стали досить дружньою командою, постійно на роботі спілкувались, дуркували, співпрацювали і так далі. Ми за три місяці дуже сильно здружилися, деякі з наших дівчат з роботи досі спілкуються з деякими турками. Також мені сподобався і сам готель, в якому я працювала, він був чотирьохзірковий. Досить цікавий, красивий.

— Як отриманий досвід допоможе Вам у подальшому навчанні та професійному зростанню?

— Отриманий досвід дуже сильно допоможе мені у подальшому професійному зростанні, тому що я багато чого нового навчилася. У мене вже є уявлення про роботу офіціантів, сферу послуг в ресторані. І це буде

великий плюс при подачі заявки на роботу. Це велика перевага, якщо можна так сказати. Тому я думаю, що це дуже важливий досвід, який мені сильно допоможе. В навчанні також він допоможе, тому що деякі питання, які ми вивчаємо на заняттях, у мене вже було на стажуванні.

Олександра Вітук

Тиск і самоцензура в регіональних медіа

Коли молодий журналіст уперше приходить до регіонального медіа, він зазвичай має головне — мотивацію. У нього ще не «стерлись» стандарти, не замулився погляд. Він вірить у право запитати, перевірити й писати про те, що реально важливе для людей. Але вже в перші тижні стикається з тим, що в редакціях часто є межі, які краще не переходити. І найчастіше — без пояснень. «Про мера не можна, бо... просто не можна», — ці слова звучать по-різному, залежно від регіону, редакції чи ситуації. Іноді редактор чесно зізнається: «Не потягнемо конфлікт, краще обійти». Частіше — просто

мовчки знімає матеріал. Молодий журналіст, який вклав у текст кілька днів, лишається без відповіді. Не через помилку. Через «не час».

У багатьох невеликих медіа зв'язок з місцевою владою — це не лише джерело інформації. Це ще й джерело фінансування, стабільності, спокою. Там, де пресрелізи — основа контенту, а доступ до подій залежить від лояльності, журналістика починає втрачати свою гостроту. І молодий журналіст поступово це бачить. Він вчиться підбирати слова, зважувати кожну фразу, або просто — вчиться не пропонувати складних тем.

Цей процес не завжди відбувається через страх. Часто — через вичерпаний досвід редакторів, які вже пройшли кілька конфліктів і знають їхню ціну. Через виснажливу рутину, де немає часу сперечатися за одну публікацію. Через залежність від співпраці з владою, яка забезпечує хоча б мінімальне виживання.

І все ж саме молоді журналісти сьогодні можуть задати новий вектор. Їх ще не загнали в рамки. У них є інші інструменти: соціальні мережі, незалежні блоги, фріланс, медіа-проекти поза системою. Якщо дати їм простір — не завжди з трибуни, хоча б у колонці, — вони можуть

озвучити те, що давно замовчується. І дати медіа той кисень, якого йому не вистачає.

Проблема не в тому, що не можна писати про мера. Проблема в тому, що часто ніхто й не пробує. Бо всі вже звикли: простіше мовчати, ніж боротися. І саме ця звичка — головний ворог журналістики, а не конкретна посада чи конкретна людина.

Журналістика — це не завжди гучні розслідування. Але це завжди чесність. Навіть у дрібницях. І якщо молодий журналіст хоча б раз поставити запитання, яке давно всі обходять, — це вже буде крок.

Дар'я Наумчук

Вітаю! Мене звати Расенко Інна, я студентка II курсу спеціальності «Інформаційна, бібліотечна та архівна справа» ННІ філології та журналістики ЖДУ імені Івана Франка. Займаюся творчістю я вже років п'ять, якщо не більше, а от саме вірші почала писати на рік пізніше.

Наразі працюю над ідеєю книги та її сюжетом. Світоустрий, персонажі та їх минуле — все це потребує максимальної скрупульозності. Отож, поки можу похвалитися лише віршами, написаними про мого головного героя та, я б навіть сказала, від імені мого головного героя.

Якщо когось зацікавить моя творчість — можете писати мені у Telegram: @b4kery0wner. Обговорювати свою або чужу творчість я обожнюю, тож, думаю, ми чудово проведемо час!

Посейдон у ЖДУ

У актовій залі Житомирського державного університету імені Івана Франка 23 жовтня панувала неймовірна атмосфера — музика, світло, емоції та відчуття спільної мети. Цього дня Дмитро Кузнець, студент II курсу магістратури ННІ філології та журналістики спеціальність 014.01 Середня освіта. Українська мова і література, англійська мова в закладах освіти, більш відомий під сценічним ім'ям Посейдон, провів свій перший сольний концерт, який не лише подарував глядачам багато вражень, а й мав благодійну мету — підтримати збір для ЗСУ на 100 тисяч гривень.

Разом із Посейдоном на сцену виходили Назар Шкуратівський, Богдан Лебедюк та інші молоді виконавці. Їхні виступи заряджали енергією та доводили, що студентська творчість може бути не

просто цікавою, а й справді надихаючою.

Публіка активно реагувала на кожну пісню — аплодувала, підспівувала й щиро підтримувала артистів. Особливо гучними були ліцеїсти — вони співали, кричали й виявляли справжній фанатський настрій.

Найемоційнішим моментом став фінал. Усі виконавці та танцюристи зібралися разом на сцені, куди перемістили рояль. Під його супровід зал об'єднався у спільному виконанні пісні Шугара «Олег». Це був момент, коли музика, щирість і благодійність злилися в одне.

Концерт залишив теплі спогади й відчуття, що молоді люди можуть робити не тільки те, що їм до вподоби, але й те, що приносить користь суспільству. Цей день для Посейдона став важливим

кроком у творчому шляху, а для всіх присутніх — доказом того, що музика може об'єднувати й надихати на добрі справи.

Анастасія Ломоносова

Фотозвіт за посиланням: <https://www.facebook.com/photo/?fbid=2035642287203733&set=pcb.2035507983883830>

Відео за посиланням: <https://www.facebook.com/reel/752519674497876/>

Лідерство в дії: історії тих, хто надихає

У Житомирі пройшов кемп для молоді віком від 14 до 35 років «Лідерство в дії» — серія інтенсивних тренінгів на свіжому повітрі, спрямованих на розвиток особистісних і командних навичок. Учасники вдосконалювали лідерські якості та командний дух; стресостійкість і soft skills; уміння планувати час і працювати волонтером; навички налагодження ефективного нетворкінгу.

Програма також передбачала отримання знань із психічного здоров'я в умовах війни, опанування технік самопомогі, основ першої психологічної допомоги, молодіжної політики, ефективної комунікації та ухвалення рішень.

ЖДУ імені Івана Франка на заході представляли: Анастасія Красільнікова — студентка II курсу спеціальності «Політологія»; Любава Левандівська — студентка I курсу спеціальності «Сценічне мистецтво»; Вікторія Франчук — студентка III курсу спеціальності «Українська мова та література» та Юлія Мінгальова — асистентка кафедри комп'ютерних наук та інформаційних технологій фізико-математичного факультету.

Учасниці успішно пройшли навчання та отримали сертифікати.

Редакція вирішила спрямувати своїх кореспондентів до учасниць кемпу — Любави Левандівської та Вікторії Франчук — та взяти у них інтерв'ю.

спікерів нашого міста, що відбувалися протягом трьох днів у житомирському осередку «Пласту».

— Як ви дізналися про цей захід та чому взяли участь?

Л.Л.: — Я про нього дізналася від своєї виховниці (виховник — це друг і наставник, який іде поруч з дитиною по її шляху пластування — Ред.), учасниці «Пласту» Катерини Лозинської. Вона прислала інформацію у чат, і я доєдналася. Чому я взяла участь? Тому що це цікаво! Тому що Катя порекомендувала.

В.Ф.: — Про захід я дізналася від колег (спільних знайомих організаторів — команди «Пласту»), а пізніше з соцмереж наших держструктур.

— Які очікування у вас були перед початком і чи вони виправдалися?

Л.Л.: — Особливих очікувань в мене не було. Я на такому заході вперше. Нам написали, що дадуть чай, і очікування про чай збулися. Бо було дуже холодно і чай рятував.

В.Ф.: — Я одразу знала, що кемп стане простором для пошуку нових знайомств, партнерств та, звісно, отримання нових знань і експіріансу, а також для мене це була нагода більше поспілкуватися з тими спікерами, яких я давно знала, і з тими, з

якими мене і познайомив кемп.

— Які навички та якості ви розвивали під час тренінгу?

Л.Л.: — Перше, що мені запам'яталося, це харизма. В нас була лекція про харизму, впевненість, як подавати себе аудиторії. Далі нам говорили про першу психологічну допомогу. Про неї дуже рідко згадують, в порівнянні з першою домедичною допомогою. Це був цікавий досвід. Я багато чого дізналася. Ще були навички нетворкінгу — підтримання зв'язків у соціумі. Також був тайм-менеджмент, стара добра лекція, але вона потрібна.

В.Ф.: — На кемпі ми вчилися ораторському мистецтву, розвивали навичку гідно триматися на публічних виступах, а також говорили про актуальну наразі тему - волонтерство під час війни

— Що нового ви дізналися про себе або інших?

Л.Л.: — По-перше, познайомилася з Вікторією, студенткою нашого університету, ННІ філології та журналістики, з третього курсу. Ми поспілкувалися і тепер я в книжковому клубі. Також, на другий день я з'ясувала, що там були двоє викладачів інформатики. Взагалі, я багато дізналась нового про себе. Я дізналась трошки більше про Корею, що таке тип особистості, сангвінік чи щось таке.

В.Ф.: — Я познайомилася з двома новими для мене жінками-спікерами, котрі мене надзвичайно зацікавили як особистості та громадські діячки.

— Як отримані знання плануєте застосовувати далі — у навчанні, волонтерстві чи громадській діяльності?

Л.Л.: — Ну, з тайм-менеджментом все ще погано, але я стараюсь. Виявилось, що я коли я щось роблю, то я роблю неправильно. Я складала списки справ, але я складала те, що

«я хочу зробити», а рекомендували складати так, ніби це вже зроблено. Все інше я приблизно знала і дізналася про нову техніку. Як казав нам лектор, всі про неї знають, але не всі її розуміють. Це техніка «20 на 80», тобто 20 відсотків роботи, 80 відсотків результату. Не всі 100. Потрібно так себе налаштувати і навчитися робити, щоб на 20 відсотків роботи було 80 відсотків результату. Щодо харизми, то я вчуся на сценічному і буду це використовувати. Про психологічну допомогу... Сподіваюся, таких ситуацій не буде, але про це важливо знати. Після лекцій про нетворкінг та спілкування, я відчула себе більш впевненою і намагаюся використовувати отримані знання вже зараз.

В.Ф.: — Отримані скіли допоможуть мені в публічних виступах, що є невід'ємною складовою моєї діяльності.

— На вашу думку, чому такі програми важливі для молоді саме зараз, під час війни?

Л.Л.: — Ну, я думаю, такі програми важливі. По-друге, під час війни психологічна допомога, думаю, важлива. Я б, чесно, не прив'язувала це суто до війни, тому що психологічні навички можна використовувати будь-коли, незалежно від того, є в нас війна чи ні. Це — корисні навички і, я думаю, така молодь, як я, моя мама була в шоці, коли дізналась, що молодь — до 35 років, то... всім ці навички потрібні, вони дуже корисні.

В.Ф.: — Такі заходи для мене, передусім, про єднання молоді навколо спільної ідеї - розвитку нашого міста, молодіжної політики та нашого спільного майбутнього, а отже, подібні заходи допомагають молоді об'єднуватися і починати діяти вже зараз.

Надія Зубленко, Кіра Дмитренко

МОЯ ДОЛЯ

Тягнуть лядяні руки,
Загребучи тії руки...
Пазурі впираються у шию.
Стогне вітер сивий,
Огортає віттям шию,
Тягне за волосся, виє.
Морок лізе в пашу звіра.
Морок суне, ріже, ние,
Вириває тобі шкіру.
Ломить тіло, рве на шмаття.
Це і є моє прокляття?
Це і є моя триклята доля?
А де ж, по решті, тоді воля?
Чому у мене тільки горе?
Його незвідана гора і море...
Коле щось під серцем знову,
Крає тільки по живому...
Як не ново...

ВБІВЦЯ Я... ОТАК ВИХОДИТЬ...

Завмирають клаптики два неба —
Жах сковує тіло дуже відверто.
Кожної ж ночі тепер сниться воно...
Кожної ночі? А може давно?
Гнилі руки тягнуться до мене: «Поможи...»,
А я відходжу все далі...
Вони волають, стогнуть: «Поможи!»
А я тікаю далі й далі...
Безумця сміх мішається з словами:
«Бачу, хочеш бути таким самим?»
Хочеш місце ти його зайняти
І бути таким самим?!
Безумця сміх мішається у голові,
І вже не знаю, що його, а що моє...
Думки пливуть у морок, тонуть,
Думки пливуть — от-от загинуть.
Усе циклічно і періодично
Повторюється якось вічно:
Присмак крові, гнилі, плоти,
Присмак страху, відчаю і болю...
Вбивця я? Отак виходить?
Вбивця я... Отак виходить...